ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Öykü

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

Çeviren: Esra Özdoğan

8. basım

CAN ÇOCUK

YAŞ
8
9
10
11
+

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

Pıtırcık, yeni öykülerini anlatmaya doymuyor!

Bu kitaptaki yeni Pıtırcık öykülerini daha önce duymuş muydunuz? Gümüş'ün dolmakalemiyle maç yapılabileceğini, evin bahçesinde korsancılık da oynanabileceğini, Bay Sivrikulak'ın artık bir yönetmen olduğunu, petank oyununun nasıl oynandığını ve Pıtırcık'ın anneannesine giden sürpriz konuğu biliyor muydunuz? Elbette hayır çünkü bu öyküleri ilk kez okuyacaksınız. 15 Pıtırcık öyküsünün olduğu bu kitap yeni olsa da bazı şeyler neyse ki hiç değişmiyor: Yaşasın Pıtırcık!

ISBN 978-975-07-1168-8

13.00 TL
KDV İÇİNDEDİR

CAN ÇOCUK

Goscinny / Sempé

PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

Çeviren: Esra Özdoğan

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2010
8. Basım: 1000 adet, Mayıs 2017
ISBN 978-975-07-1168-8
Histoires inédites du Petit Nicolas

Pıtırcık'ın Bilinmeyen Öyküleri, Pıtırcık, içindeki karakterler, maceralar ve Pıtırcık dünyasına ait karakteristik nitelikler René Goscinny ve Jean-Jacques Sempé'nin yaratımıdır. Pıtırcık'ın tüm basım ve yayın hakları IMAV Editions'a aittir. "Pıtırcık" hakları alınmış sözlü ve görsel bir markadır. Markanın ve logonun çoğaltılması ve taklit edilmesi yasaktır.
© 2006 IMAV editions / Goscinny - Sempé
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2010
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık Rekl. San.
ve Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 12584; Adres: Maltepe Mah.
Gümüşsuyu Cad. No:16 Topkapı, Istanbul

Bu kitabın sahibi:
.....

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

Gilberte Goscinny'ye

Yayıncının Notu

Pıtırcık Bilinmeyen Öyküleri Ekim 2004'te yayımlandıktan sonra, yine daha önce yayımlanmamış kırk beş öyküyü okur karşısına çıkarmaya hazırlanıyorduk.

1959-1965 yılları arasında, *Sud-Ouest Dimanche*'ta ve *Pilote* dergisinde yayımlanmış bu metinlerin babamın arşivinin karanlığından çıkarılıp onları keşfedecek okurların beğenisine sunulma vakti geldi artık.

Pıtırcık Bilinmeyen Öyküleri'nin bu cildinde, artık herkesin tanıdığı okul çocuğunun yeni şaklabanlıklarına tanıklık edeceğiz. Yazarlar, bir kez daha, kişileri en olmadık durumlarda karşımıza çıkararak şaşırtacaklar bizi. Okura tadımlık bazı örnekler vermek gerekirse, bu derlemede, örneğin, Çarpım'ın yoldan çıkışına, Karagöz'ün bir kararına karşı genel bir ayaklanmaya, sınıfın sonuncusuyken sondan ikinciliğe yükselen Dalgacı'nın derslerde gösterdiği

baş döndürücü ilerlemelere, anneannenin (annenin annesinin) varlığını iyiden iyiye hissettirerek geri dönüşüne tanık olacağız. Ayrıca Pıtırcık'a berberde, havuzda, hatta bir çikolata fabrikasında eşlik edeceğiz.

Okul bahçesinden arsaya, oradan oyun parkına, Pıtırcık, Lüplüp, Sırım, Toraman, Gümüş, Dalgacı ve diğer arkadaşları şaşırtıcı hayal güçleriyle birçok sürpriz hazırlıyorlar bize.

Kısacası, Goscinny'nin yarattığı bu çocuk diliyle Sempé'nin şiirsel, matrak ve kıvrak çizgilerinin olağanüstü simyası sayesinde büyülü bir dünyayla karşı karşıyayız! Kimi zaman çocuksu, sevecenlik dolu ya da gülünç, kimi zaman da dokunaklı olabilen her öykü, çocuk olmanın ya da o zamanları anımsamanın tasasız keyfini yaşatacak.

Elli yıl önce yaratılmış Küçük Pıtırcık'a yediden yetmişe herkes bayılıyor. Sempé ile Goscinny gibi iki yaratıcının dostluğunun meyvesi olup da böylesi olağandışı bir yazgıya sahip olmamak olası mıdır? Hele ki iki aykırı dehanın çocukluk anılarından doğmuşken!

Yediden yetmişe tüm okurlar keyif verdiği ölçüde bambaşkalığını da koruyan bu yapıta bayılıyor. Acaba ilk kim söylemiştir arkadaşına, "Oku bunu, bayılacaksın!" diye? Bunu söyleyen bir yetişkin mi olmuştur, bir çocuk mu? Baba mı, oğul mu? Büyükanne mi, torun mu? Çünkü herkes bir öteki okurun yanında kitabı ilk kendisinin keşfettiğini öne sürer!

Küçük Pıtırcık kesinlikle gerçekçi bir evrende

sahne alsa da, babam ve Jean-Jacques Sempé büyülü bir dünya kurmuşlardır aslında, çocuklar büyüklere içlerini okuyarak, alayla, ama hep sevecenlikle bakarken; büyükler de aslında hiç aslı olmayan sorunlara olgunluktan uzak bir yaklaşımla çözüm ararlar!

Ama bu formül hep işler çünkü yaşamdan alır kaynağını: Hangi çocuk, kendisini anne babasını davranışının doğruluğundan kuşku duyarken yakalamamıştır ki? Yeniden çocuk olup da komşusuyla gönlünce kavga edebilmeyi, işyerinde kâğıttan uçaklar uçurmayı istememiş bir yetişkin var mıdır?

Ama Pıtırcık bir yıldızdır ve bu nedenle yıldızlara özgü bir davranış bekler! İşte bu nedenle, Jean-Jacques Sempé fırçasını yeniden alarak, babamın çizimleri bulunamayan ona yakın öyküsünü yeniden resimledi.

Şimdi, yayımlanmamış bu yeni öyküler elinizdeyken, Küçük Pıtırcık'ın serüvenlerinde son perdeye geldik diyebilir miyiz? Gösteri sona erdi mi gerçekten? Belki de hayır... Bu konuda yaratıcıların sınırsız hayal gücüne güveniyoruz!

Küçük Pıtırcık bir tiyatro oyunu olsaydı, izleyicilerden o kadar çok alkış alırdı ki bizim küçük oğlan sahneye tekrar çıkmak zorunda kalırdı.

İşte sahne burada, ellerinizin arasında!

Anne Goscinny

Pıtırcık

"Çok kıyak!"

Lüplüp

"Sürekli bir şeyler yiyen şişko bir arkadaştır."

Toraman

"Çok güçlüdür, arkadaşların suratına yumruk indirmeye bayılır."

Gümüş

"Babası çok zengindir, ona her istediğini alır."

Çarpım

"Sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusudur. Biz onu pek sevmeyiz."

Sırma

"Sırma çok tatlı, sanırım ileride evleneceğiz."

Tıngır

"Bilye oynamaya bayılır. Doğrusu çok da iyi oynar; bir attı mı, tak, hiç kaçırmaz."

Sırım

"Çok güzel bir düdüğü vardır, babası polistir."

Dalgacı

"Sınıfın sonuncusudur. Öğretmen ne zaman tahtaya kaldırsa ceza alır."

Annem

"Yağmur yağdığında, konuklarımız da varsa evde kalmaya bayılırım ben. Annem atıştırmak için nefis şeyler hazırlar çünkü."

Babam

"Babam işten daha geç çıkar, ben okuldan daha erken gelirim. Ama onun ödevleri olmaz."

Anneannem

"Tatlıdır benim anneannem. Bana bir sürü şey getirir, her söylediğime de güler."

Bay Sivrikulak

"Komşumuzdur, babama takılmaya bayılır."

Öğretmenimiz

"Şaklabanlık yapmadığımız zamanlarda çok tatlı, çok güzeldir."

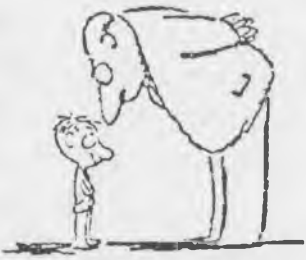

Karagöz

"Bizim gözetmenimizdir, biz bütün öğrenciler ona 'Karagöz' deriz. Çünkü kara gözleriyle her zaman çok gururlanır."

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

İçindekiler

Muslukçu, 21

Dolmakalem, 30

Kızılsakal, 37

Tek Başına, 44

Kar Yağıyor, 56

Film Çekiyoruz, 65

Anneanneme Bir Sürpriz, 74

Konuklar, 84

Camcı, 91

Barbekü, 98

Buzdolabı, 106

Petank, 115

Ayna, 124

Çim Biçme Makinesi, 131

Paskalya Tatili, 139

Muslukçu

Uzun zamandır, mutfak musluğunun altından su sızıyordu. Annem, sonra da babam musluk tamircisine birçok kez telefon ettiler. Tamirci "Uygun olduğumda geleceğim," dedi sürekli. Ama hiç gelmedi.

Annem su sızıntısını babamın tamir edebileceğini söyledi. Babam "Hayır," dedi, muslukçu olmadığını, bir saçmalık yapmaktan korktuğunu söyledi. Annem de haklı olabileceğini söyledi.

Sonra babam sızıntıyı tamir etmeye çalıştı, ama başarılı olamadı ve parmağını incitti. Annem de musluk tamircisini beklerken, su borusuna bir bez sardı, altına bir kova koydu. Kova dolduğunda lavaboya boşaltıyordu, bunu giderek daha sık yapıyordu.

Cuma günü öğleden sonra, okul çıkışı çok sevinçliydim. Çünkü birincisi, cuma öğleden sonra okuldan çıkmak çok kıyaktır, bir sonraki günün cumartesi

olduğunu bilirsiniz. İkincisi, annemle babam Bay ve Bayan Kelaynak'ı çaya davet etmişlerdi.

Bay Kelaynak babamla aynı işyerinde çalışır. İkisi iyi arkadaştır. Babam bize sık sık işyerinde yaptıkları kıyak şakaları anlatır.

Ben çaya konuklarımız olmasına bayılırım. Annem bir sürü, ama bir sürü güzel şey yapar çünkü.

Eve koşarak geldim. Bay ve Bayan Kelaynak daha gelmemişti. Annem çay için sofrayı hazırlıyordu – çilekli turta vardı. Babam dedi ki:

"Kapı çaldığında, bırak ben açayım. Kelaynak'a bir oyun oynayacağım."

"Ne oyunu oynayacaksın baba? Ne oyunu?"

"Pardösümü giyeceğim," dedi babam gülerek. "Sonra kapıyı açacağım, Kelaynak'la karısına 'Siz mi geldiniz? Bu ne sürpriz! Ama sizi bugün beklemiyorduk! Önümüzdeki cumartesi gelmeyecek miydiniz? Kusura bakmayın, ben de çıkmak üzereydim,' diyeceğim."

Çok güldüm, ellerimi çırptım. Babamın müthiş fikirleri var. Onunla öyle bir eğlenilir ki, inanamazsınız. Annem gülümsedi, dedi ki:

"İki çocuğum var. Ama hangisi daha çocuk bilmiyorum!"

Kapı çaldı. Babam hemen koltuğun üstünde hazır ettiği pardösüsünü giydi. Ben o kadar heyecanlanmıştım ki gülüyor, halının üstünde zıplıyordum.

Babam ciddi görünmeye çalışarak kapıyı açtı. Gelen musluk tamircisiydi.

"Ben muslukçuyum. Su sızıntısı burada mıydı?" dedi muslukçu.

"Evet," dedi babam. Çok şaşırmış görünüyordu. "Sizi bugün beklemiyordum."

"Fark ettim. Üstünüzü giymişsiniz. İsterseniz başka bir gün geleyim."

"Hayır, hayır, hayır. Çıkmıyorum, tam tersine, konukları bekliyorum."

Muslukçu babamın pardösüsüne bakarak dedi ki:

"Tamam o zaman, epey büyük bir sızıntı olmalı."

Babam muslukçuyu içeri aldı. Kendi pardösüsünü çıkardı. Arızalı borunun mutfakta olduğunu söyledi. O sırada kapı çaldı.

"Affedersiniz," dedi babam.

"Siz keyfinize bakın," dedi muslukçu.

Babam kapıyı açtı. Bu kez Bay ve Bayan Kelaynak gelmişlerdi. Bay Kelaynak'ın burnunun altında kocaman bir bıyık vardı. Gülerek dedi ki:

"Hey adamım, kömürleri buraya mı bırakacaktık?"

Babam Bay ve Bayan Kelaynak'ı salona aldı. Bay Kelaynak muslukçuyu görünce gülmeyi bıraktı, bıyığını çıkardı.

Annem, babam, Bayan Kelaynak, Bay Kelaynak ve muslukçu el sıkıştılar. Bay ve Bayan Kelaynak beni öptüler. Babam muslukçuyu göstererek dedi ki:

"Beyefendi muslukçu. Su borusunda bir arıza var da."

"Ah! Öyle mi?" dedi Bayan Kelaynak.

"Gelin Beyefendi. Ben size mutfakta boruyu göstereyim," dedi annem.

Muslukçuyla ben annemi izledik. Annem lavabonun altındaki boruyu göstererek dedi ki:

"İşte burası."

Muslukçuyla ben eğildik. Muslukçu boruya baktı, parmağıyla burnunu kaşıdı. Sonra şöyle dedi:

"Öff! Kim yaptı bu tesisatı?"

"Taşındığımızda yapılmıştı. Ama bir ay öncesine kadar bir sorun yaşamadık," dedi annem.

"Pöff! Elbette, beni aramak için çok beklemişsiniz... Şu hale bakın! Böyle çalışılır mı? Ayıp derler buna! Hep aynı şey, giderleri kısıyorlar da kısıyorlar, profesyonel anlayış diye bir şey yok! Önünde sonunda kaçak sızıntı yapıyor boru, hasarı tamir etmek de bana kalıyor! Bakın bayan, şu an bir şantiyede tesisat döşüyorum. Daha dün gidip mimarla görüştüm, dedim ki ona, 'Bakın Bay Levye –Levye, bizim mimar

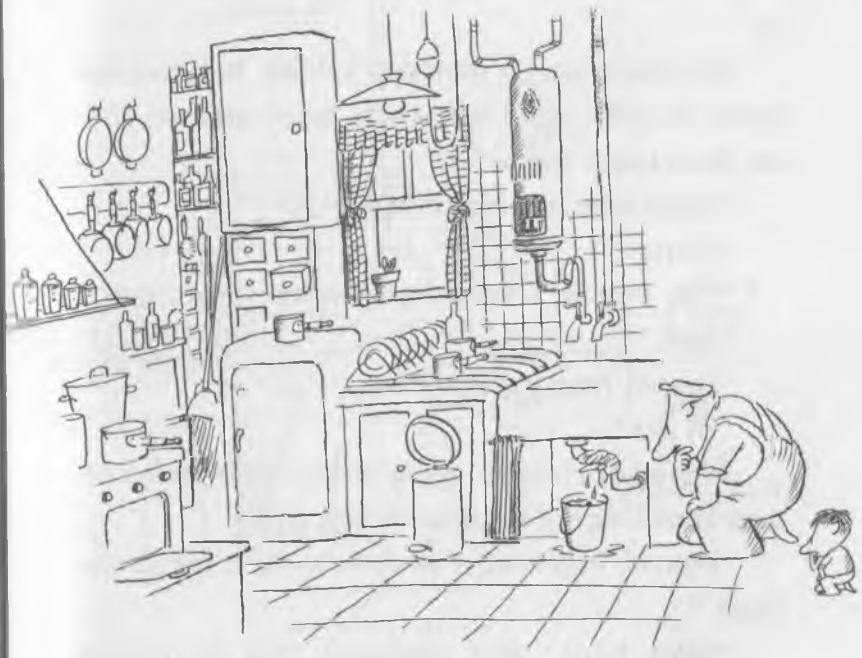

yani–, bakın Bay Levye, giderlerinize saygım sonsuz, ama sizi hemen uyarayım: Tesisatın sorumluluğunu ben üstlenmem. Fazla dayanmayacak çünkü!' Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Evet, evet," dedi annem. "Şimdi beni bağışlayın ama konuklarım var, gidip onlarla ilgilenmem..."

"Buyrun, buyrun, keyfinize bakın," dedi muslukçu.

Ben muslukçuyla mutfakta kaldım. Borulara bakıyor, "öf, pöff" yapıp duruyordu. Sonra arkasını döndü, bana bakıp sordu:

"Senin adın ne bakalım ufaklık?"

"Pıtırcık."

"Eee, Pıtırcık, tesisat işleri hoşuna gidiyor mu?"

"Evet."

"Dersler nasıl peki?"

"İyi işte."

Doğru söylemiştim. Bu ay dilbilgisinde altıncı oldum çünkü. Sonra babam mutfağa girdi.

"Pıtırcık, beyefendiyi rahatsız etme. Bırak da çalışsın."

"Hayır, hayır," dedi muslukçu. "Hiç de rahatsız etmiyor beni. Çok iyi dost olduk, öyle değil mi, Pıtırcık? Benim de onun yaşlarında bir torunum var. Pek uyanık bir şey! Öff! Bizimkinin adı Kıtır. Çok tatlı bir velet... Ama buraya Kıtır'dan bahsetmeye gelmedik, değil mi?"

ÖFF!
PÖFF!
ÖFF!
PÖFF!

Muslukçu güldü. Babam da.

"Ee, bizim boru ne durumda?" diye sordu babam.

"Eşinize de söyledim, tesisatı baştan yapmak gerekiyor aslında. Çünkü samimiyetle söyleyeyim size, ben buna tesisat demem. Ama sonuçta fazla masrafa girmek istemezseniz, idare edecek bir şeyler yaparım. Kovayla bezden daha pratik olur, öyle değil mi?"

"Evet, evet, idare edecek bir şeyler yapın," dedi babam. "Çok vaktinizi alır mı?"

"İki-üç saatte biter."

"Tamamdır. Gel Pıtırcık, bırak da beyefendi rahat rahat çalışsın."

"Bugün yapamayacağım ama," dedi muslukçu. "Zaten ne aletlerimi ne de çırağımı getirdim. Şöyle bir görmeye geldim. Geri geleceğim, durun bakalım, ne zaman olur... Yarın, cumartesi, çalışmıyorum... Pazar, zaten kapalıyız... Pazartesi inşaattayım... Salı, çarşamba doluyum... Perşembe olabilir... Hafta sonundan önce gelirim yani. Bu arada suyunuzu keseceğim. Daha büyük hasara yol açabilir çünkü... Boruyu elleme, ufaklık."

"Pıtırcık!" diye bağırdı babam. Bir anda çok öfkelenmiş gibiydi. "Sana burada durma demiştim, değil mi? Yapacak ödevlerin yok mu senin! Çabuk odana çık!"

"Daha bir şeyler yemedim ama. Ödevlerimi de yarın yapacağım."

"Çabuk odana!" diye haykırdı babam.

"İyi yaptınız, beyefendi," dedi muslukçu. "Biraz sert çıkmak gerekiyor. Ben de bizim Kıtır'a böyle çıkışıyorum arada; ipleri biraz sıkı tutmazsanız, bu veletler iyice dağıtır. Öff! Pöff!"

Dolmakalem

Bu sabah Gümüş okul bahçesine girdi. Durup bize seslendi: "Hey, millet! Bakın bende ne var!"

Çok tuhaf doğrusu. Gümüş ne zaman okula bir şey getirse, bahçe girişinde durup bize seslenir: "Hey, millet! Bakın bende ne var!"

Biz de yanına gittik, dolmakalem getirmişti.

"Babam verdi bunu," dedi Gümüş.

Gümüş'ün babası çok zengindir, ona sürekli bir şeyler verir.

"Beni daha çok çalışmaya teşvik etmek için verdi bu dolmakalemi."

"Daha çok çalıştın mı peki?" diye sordu Dalgacı.

"Bilemem. Daha dün akşam verdi."

Gümüş'ün dolmakalemi çok kıyaktı doğrusu. Kırmızıydı, ortasında ve etrafında altın yaldızlı şeritler vardı. Gümüş bize mürekkebin nasıl doldurulduğunu gösterdi. Dedi ki:

"Ucu da altından."

Hepimiz gülmeye başladık. Gerçekten de çok yalancı şu Gümüş. Ağzına geleni söylüyor. Gümüş gülmemize çok öfkelendi.

"Bakın," dedi. "Sapsarı ve çok parlak, buna altın denmez de ne denir?"

"Saçmalık denir," dedi Sırım. "Annem de babama sarı ve parlak bir kravat verdi, altından değildi ama. Annemle babam arasında kavga çıktı zaten, babam takmak istemiyordu çünkü. Çok yazık oldu, babamın kravatı çok kıyaktı çünkü."

"Babanın kravatıyla canımızı sıkma şimdi. Benim kalemimin ucu altından tamam mı, altından!" dedi Gümüş.

"Ver de bir bakalım," dedi Dırdır. Dolmakalemi almak için elini uzattı, ama Gümüş ona vermek istemedi.

"Dolmakalem istiyorsan, söyle babana sana versin."

"Sen benim babam hakkında ne söyledin bakayım? Tekrar et de duyalım," dedi Sırım.

Gümüş şaşkın gözlerle Sırım'a baktı.

"Baban mı? Ne dedim ki senin baban hakkında?"

"Sen çok iyi biliyorsun. Şu kravat meselesi..."

"Haa, o mu? Babanın kravatıyla canımızı sıkma demiştim."

Sırım, Gümüş'e bir tokat patlattı. Gümüş'ün sevmediği bir şey varsa, o da tokat yemektir.

"İstersen, sen Sırım'la dövüşürken dolmakalemini tutabilirim," dedi Lüplüp.

Gümüş dolmakalemini Lüplüp'e verdi. Kendisini bekleyen Sırım'ın yanına gidip dövüşmeye başladı.

Lüplüp dolmakalemin ucunu görmek için kapağını açıp baktı. Dırdır dedi ki:

"Versene bir bakayım."

"Dolmakalem istiyorsan, Gümüş'ün sana dediği gibi yap, git babandan bir tane iste," diye cevap verdi Lüplüp.

Dırdır yine de dolmakalemi almak istedi. Lüplüp bunu beklemiyordu, parmakları da ekmek dilimleri yüzünden hep yağ içinde olduğundan, dolmakalem ucunun üstüne bam diye yere düştü.

Lüplüp'e asla elden kayabilecek şeyler vermemeli.

"Dolmakalemim!" diye haykırdı, koşarak gelen Gümüş.

"Ne yani? Dövüşü bırakıyor musun?" diye sordu Sırım.

Ama Gümüş onu dinlemiyordu. Lüplüp'e doğru gidip onu itti.

"Dolmakalemimi neden yere attın, budala?" diye bağırdı.

Lüplüp çok ama çok öfkelenmişti. Dolmakaleme bir tekme savurdu.

"Bak ne yaptım senin aptal dolmakalemine!"

Dolmakalem Tıngır'ın önüne geldi, o da ayağıyla bana gönderdi.

"Pas yapın! Pas atın!" diye bağırdı Toraman.

Ben de Toraman'a pas verdim, çok uzun bir pas oldu. Sırım yanıma geldi, çok öfkelenmişti:

"Sayılmaz! Sen oyun dışındaydın!" dedi.

Buna çok güldüm doğrusu. Sırım hep aynı şeyi yapar. Futbol oynamayı bilmediği için hep başkalarının yanlış yaptığını söyler.

Ama kavga edemedik. Çünkü Gümüş o kadar çok bağırıyordu ki Karagöz koşarak yanımıza geldi. Ne budala şu Gümüş!

Karagöz bizim gözetmenimizdir, pek şakaya gelmez.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Karagöz.

"Bunların hepsi kötü ve kıskanç!" diye bağırdı

Gümüş, çok öfkeli görünüyordu. "Altın uçlu kalemleri olmadığı için böyle yapıyorlar."

"Seninki altından sanki! Yalancı!" diye bağırdı Sırım.

"Söyle bakalım bir daha, kalemimin ucu altından mıymış, değil miymiş?"

Karagöz şaşkın gözlerle bize bakıyordu. Sonracıma, "Susun!" diye bağırdı.

Herkes sustu, çünkü Karagöz'ün sözünü dinlemezseniz, başınız ağrır.

"Evet, gözümün içine bakın, hepiniz. Böyle vahşiler gibi davranmanızdan, saçma sapan şeyler anlatmanızdan bıktım artık. Siz, Gümüş, sakin olun, neler olup bittiğini anlatın bana."

Gümüş ona dolmakalem olayını anlattı. Hepimizin kıskanç olduğunu söyledi yine. Çünkü bizim babalarımız bizi çalışmaya teşvik etmek için asla bu kadar kıyak dolmakalemler veremezmiş. Oh canına değsinmiş. Dolmakaleminin ucu gerçekten de altındanmış, onun dolmakalemi okulun en güzel dolmakalemiymiş.

Karagöz, "Tamam, tamam, sakin olun, dolmakalemi derhal arkadaşınıza verin," dedi, böyle davrandığımız için utanç duymamız gerektiğini söyledi.

"Al bakalım dolmakalemini Gümüş," dedi Dırdır.

Gümüş dolmakalemi alacakken Karagöz dedi ki:

"Hayır. Dolmakalemi ben alıyorum. Çıkış saatine

kadar bende duracak. Zaten senin elinde duracağına benim cebimde durması daha iyi, küçük vahşiler sizi."

Dırdır dolmakalemi Karagöz'e verdi. Karagöz ellerine baktı, mürekkep içinde kalmıştı.

Bir an durup düşündü, sonra da dedi ki:

"Şöyle bir düşündüm de, Gümüş, kalemin sende kalsın; ama uslu duracağına söz ver."

"İsterseniz çıkışa kadar sizde kalsın. Hiç de fena bir fikir değil, çünkü..." diyecek oldu Gümüş.

Karagöz bağırdı:

"Gümüş! Hemen kalemini geri al diyorum!"

Gümüş kalemini geri aldı. Kalem mürekkep akıttığı için kol ağızlarıyla bir güzel temizledi. Çünkü Gümüş için ne derseniz deyin ama çok, çok temizdir. Sonracıma Karagöz ellerini yıkayıp zili çalana dek bize surat astı.

Öğretmen defterlerimizi çıkarmamızı söyledi. Bir şeyler yazdıracaktı çünkü. Gümüş büyük bir gururla dolmakalemini aldı ama o anda hepimiz çok ama çok şaşırdık. Çünkü belki inanmayacaksınız ama, Gümüş'ün şu ünlü dolmakalemi, altından da olsa, yazmıyordu işte!

Gümüş'ün sınıftan çıkarken bize dediği gibi: "Bu günlerde aldığınız her şey böyle, dokunduğunuz anda elinizde kalıyor."

Kızılsakal

Dün Lüplüp bize oynamaya geldi. Çok gırgırdı, Lüplüp iyi bir arkadaşımdır çünkü. Çok iyi anlaşırız. Elinde bir futbol topu, ceplerinde iki sandviçle geldi. Lüplüp tıkınmaya bayılır, yanına atıştıracak bir şeyler almadan dışarı çıkmaz.

"Bahçede güzel güzel oynayın," dedi annem. "Fazla gürültü etmeyin. Baban çok yorgun çünkü, dinleniyor."

"Tamamdır," dedi Lüplüp. "Futbol oynayacağız, bağırmamaya çalışacağız, Pıtırcık mızıkçılık ederse bilemem tabii."

"Hayır, hayır, hayır! Futbol yok! Yine camlarımdan birini aşağı indireçeksiniz. Başka bir oyun bulun, sakin bir oyun olsun," dedi annem, sonra da gitti.

"Eeee, futbol oynayamayacaksak ne oynayacağız?" diye sordu Lüplüp.

"Korsancılık oynamaya ne dersin?"

"Korsancılık mı? Nasıl oynanıyor ki korsancılık?"

Ben de Kızılsakal oyunu oynayacağımızı, gazetede okunan çok kıyak bir öyküsü olduğunu anlattım. Korsanlar vardı, kıpkızıl bir sakalı olan kaptanları vardı, bu yüzden ona Kızılsakal deniyordu. Her zaman bir sürü düşmanla savaşıyordu, her zaman da o kazanıyordu, her seferinde, "Hey, hooo, çocuklar!" ya da "Yelkenleri çekin!" gibi şeyler söylüyordu. Çok sadık bir mürettebatı vardı, başkalarının gemilerine el koyuyorlardı hep, bunu yaparken çok eğleniyorlardı, ötekiler hiç mi hiç hoşnut olmuyordu ama oh, çok iyi oluyordu, çünkü o başkaları çok kötü kişilerdi. Lüplüp de dedi ki: "Korsancılık oynamak çok iyi bir fikir."

"Peki ya gemi ne olacak?" diye sordu Lüplüp. "Gemimiz nerede olacak?"

Ben de bahçedeki ağacın çevresinin gemi olacağını; ağacın da düşmanları asacağımız yelken direği olacağını; gemimizin adının gazetedeki gibi Kara Şahin olacağını söyledim.

Elimizde gemi topu olmadığı için futbol topunu alıp silahmış gibi kullanacaktık: Bomm! Bommm!

"Gazetedeki gibi korsancılık oynamak için sayımız az. Sadık mürettebatı oluşturacak arkadaşlar yok ki," dedi Lüplüp.

Ben de dedim ki, varmış gibi yapacağız, çok kalabalık olmamamızın daha iyi olduğunu, yoksa herke-

sin kaptan olmak isteyeceğini, gürültü etmeden güzel güzel oynamak varken dövüşüp babamı uyandıracağımızı, onun da hiç hoşnut olmayacağını söyledim. Lüplüp haklı olduğumu, ikinci sandviçini bitirir bitirmez oynamaya başlayabileceğimizi söyledi.

Lüplüp sandviçlerini ve ceplerinin dibinde kalan reçeli bitirince, dedim ki:

"Tamam. Benim üstünde kurukafa bulunan bir şapkam olacak. Uzun bir ceketim, bir de kocaman kemerim. Kılıcım, bir de şuraya kadar uzun botlarım olacak. Sonracıma upuzun bir kızıl sakalım. Sen de nasıl istiyorsan öyle giyinirsin. Senin de kılıcın olacak ama, fışt, fışşt, sallayacaksın. Benim gemimi ele geçirmeye çalışacaksın. Ama ben sadık mürettebatımı çağıracağım: 'Hey, hooo, çocuklar!' Onlar da yelkenleri çekecek. Başlayalım mı?"

Ama Lüplüp kımıldamadı. Hâlâ reçel arıyormuş gibi ellerini cebine soktu. Sonra şöyle dedi:

"Senin ne diye kızıl bir sakalın oluyor acaba?"

"Kızılsakal benim de ondan. Korsanların kaptanıyım, işte o yüzden."

"Delirdin mi sen? Neden Kızılsakal sen oluyormuşsun, ben niye Kızılsakal olamıyorum?"

"Sen mi, Kızılsakal mı? Güldürme beni!"

Gülmeye başladım. Ama bu Lüplüp'ün hiç, ama hiç hoşuna gitmedi. Kızılsakal olmazsa benimle korsancılık oynamayacağını, ayrıca benimle ömür boyu konuşmayacağını söyledi.

Şu arkadaşlarda sevmediğim bir şey varsa, o da oyun oynamayı bilmemeleri, ne yani, yalan mı, iyi valla!

"Burası benim bahçem olduğuna göre, Kızılsakal da benim," dedim Lüplüp'e. "Eğer oynamak istemiyorsan sen bilirsin, ben de tek başıma oynarım!"

Sonra bağırmaya başladım: "Heey! Hooo! Çocuklar! Yelkenleri çekin!" Ağacın çevresinde çok eğleniyormuş gibi dönüp duruyordum. Lüplüp'e aptallık ettiğini göstermek istiyordum. O da koşmaya başladı, arkasını dönüp bağırıyordu:

"Heey! Sadık mürettebatım! Ben Kızılsakal'ım. Bu gemiyi ele geçirmenizi emrediyorum! Yelkenleri açın! Fıyu, fiyuu, fiyuuu!"

"Sayılmaz! Sayılmaz!" diye bağırıyordum. "Sen Kızılsakal değilsin bir kere! Benim gemime saldırmaya hakkın yok!"

"Ya öyle mi? Bak ben senin gemine neler yapıyorum şimdi!"

Lüplüp ağaca bir tekme savurdu. Ben de ona bir tokat attım. Elim reçel içinde kaldı. Sonra dövüştük. Lüplüp bağırıyordu: "Kızılsakal sen değilsin! Kızıl sakalı olan kaptan değilsin sen!"

Şaka yapmıyordu Lüplüp. Birisi teneffüste sandviçinin üstüne bastığından beri onu bu kadar kızgın görmemiştim.

Sonra babam geldi, o da pek neşeli görünmüyordu.

"Hemen keser misiniz şunu! Haylaz veletler sizi!" diye bağırdı. "Güzel güzel oynamak diye buna mı diyorsunuz siz? Sesiniz mahallenin her yerinde duyuluyor. Yine ne oldu?"

"Onun suçu," dedi Lüplüp. "Kendisinin Kızılsakal olduğunu söylüyor ama doğru değil."

"Hiç de değil. Kızılsakal benim işte!"

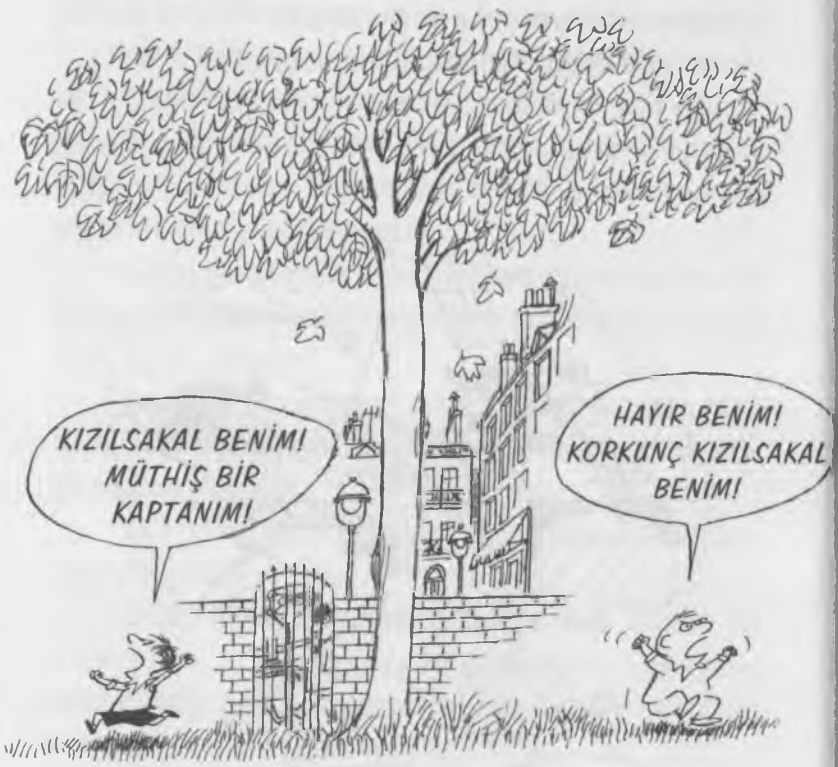
KIZILSAKAL BENİM! MÜTHİŞ BİR KAPTANIM!
HAYIR BENİM! KORKUNÇ KIZILSAKAL BENİM!

"Baban yanında diye böyle dayılanıyorsun. Yoksa görürdün kimin kızıl sakalı varmış," dedi Lüplüp.

"Hoşunuza gitmiyorsa gemimden defolup gidin. Sen de, o salak mürettebatın da."

"Çok güzel. Gidiyoruz, bir daha da senin zavallı gemine asla binmeyeceğiz!"

Lüplüp uzaklaşmaya başladı, sonra döndü, futbol topunu aldı. Dedi ki:

"Geminin topunu da alıyorum işte! Ne yani, iyi valla..."

Sonra bahçeden çıktı. Ben de ona çok iyi yaptığını, Kara Şahin'e asla binemeyeceğini, topuna ihtiyacım olmadığını, hayatımızın sonuna dek küs kalacağımızı haykırdım.

Sonra da birlikte oynayacak kimse kalmadığı için eve döndüm. Babam bahçedeki ağacın yanında, kocaman açılmış gözlerle öylece kalakaldı. Sonra eve döndü, annemden aspirin istedi.

Babam bu günlerde pek bir acayip davranıyor.

Bugün Lüplüplere oynamaya gittiğimde arkadaşımın söylediği gibi: "Büyükleri anlamak bazen çok zor oluyor."

Tek Başına!

Evde hepimizin canı sıkkındı. Yarın anneanneme gidecektik. Kendisi çok çok uzakta oturur, orada üç gün kalacaktık. Ama Raptiye Teyzem telefon edip hasta olduğunu, annemle babamı görmek istediğini söyledi. Raptiye Teyzem de çok uzakta oturur. Ailede bir tek annem, babam ve ben uzakta oturmuyoruz.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu annem. "Annem bizi, özellikle de Pıtırcık'ı görecek diye bayram ediyordu."

"Raptiye'ye telefon açıp gelemeyeceğimizi söyle. Ayrıca grip o kadar da ağır bir hastalık değil. Raptiye zatürreeden söz ediyor ama basit bir grip olduğuna eminim."

"Ama yapamayız," dedi annem. "Raptiye'yi tanırım; eğer gitmezsek dram yaratacak. Hem yapayalnız zavallı..."

"Hiç de yalnız değil!" diye bağırdı babam. "Raptiye'nin arkadaşları var. Zaten aramızda kalsın ama öyle bir kişilikle nasıl arkadaş edinebildiğine şaşırmışımdır hep."

"Aile tartışmalarına girmenin sırası değil," dedi annem. "Olay şu ki, Raptiye'ye gelemeyeceğimizi söyleyemeyiz."

"Raptiye'ye gidelim o zaman. Hem zaten biliyorsun ki annenle Raptiye arasında bir tercih yapmam gerekirse..."

"Of, başlama yine," dedi annem. "Kardeşin Tonton arasaydı eğer, kilometrelerce dizüstü sürünmen gerekse yine giderdin. Ama sorun bu değil... Pıtırcık'ı ne yapacağız? Onu Raptiye'nin evine götüremeyiz. Onun için pek eğlenceli olmaz, hem ayrıca Raptiye nasıldır bilirsin, özellikle de hasta olduğunda. En ufak gürültüye katlanamaz, çocuklara karşı çok sabırsızdır. Pıtırcık'ı evde tek başına bırakacak halimiz yok... Kime bırakacağız? Ah, şu Sivrikulak'la bozuşmasaydın... Belki gidip bir sorsam..."

"Sivrikulak'tan iyilik istemek mi?" diye gürledi babam. "Hayatta olmaz! Gelip kendisi özür dileyecek! İyi valla!"

Annem iç geçirdi, babam çenesini kaşıdı. Bana baktı, anneme baktı, sonra dedi ki:

"Benim bir fikrim var. Ama Pıtırcık'ın da tamam demesi gerekiyor."

"Neymiş o?" diye sorduk annemle.

"Şöyle ki, Pıtırcık annene tek başına gidebilir."

"Tek başına mı?" diye bağırdı annem. "Nasıl yani, tek başına?"

"Çok basit. Yarın sabah onu trene bindiririz. Onunla ilgilenmesi için kontrolörle konuşurum. Annene haber veririz, onu istasyonda karşılar. Aktarma da yapmayacak nasıl olsa, hem Pıtırcık kocaman adam oldu artık. Öyle değil mi Pıtırcık?"

"Ah, evet!" diye bağırdım.

"Ama bu çılgınlık!" dedi annem.

"Hayır anne, n'olur anne, n'olur..." diye yalvardım.

"Hayır, hayır, hayır!" dedi annem.

"O halde ne yapacağız bilmiyorum," dedi babam.

"N'olur, n'olur!" diye bağırdım. "Anneanneme tek başıma gitmek istiyorum! Anneanneme tek başıma gitmek istiyorum!"

Sonra salonda koşturmaya başladım. Okuldaki arkadaşlara trene tek başıma bindiğimi anlatmanın acayip kıyak olacağını düşünüyordum. Amma şaşıracaklardı ama!

"Ama daha çok küçük," dedi annem.

"Hayır, küçük değilim!" diye bağırdım.

"Hem unutma ki yaz kampına giderken de tek başına yolculuk etti," dedi babam.

"Yalnız değildi ki," dedi annem. "Onlarca çocuk, bir de gözetmenler vardı... Hem sonra, dönüşü ne yapacağız?"

"Dönüş çok kolay. Raptiye'den arabayla annene gideceğiz. Pıtırcık'ı alıp üçümüz birlikte eve döneceğiz."

"Çok kıyak, çok!" diye bağırdım.

Lambanın durduğu sehpanın etrafında biraz daha döndüm. Annem tamam, annesine telefon edeceğini söyledi. O da evet derse, duruma bakacakmış.

Annem anneannemle telefonda konuşurken Raptiye Teyze olayını, sonra da benim durumumu anlattı.

"Tek çözüm yolu bu, anne," dedi annem. "Durumu enine boyuna tartıştık, ve... Ben de biliyorum,

daha çok küçük... Evet... Evet, ama... biliyorum... Dinle, anne... Beni bir dinler misin?... Tamam, ya böyle olacak ya da hiç. Haklı olabilirsin, ama eğer hayır diyorsan, gelemeyeceğiz, ne biz ne de Pıtırcık..."

Ben çok sabırsızlanmıştım, bir sürü el kol hareketi yapıyordum, sonra annemin etrafında dönüp duruyordum. Annem dedi ki:

"Tamam. Tamam, onu 8.27'de trene bindireceğiz... Evet, kontrolörle konuşacağız... Aynen öyle... Pazar günü de gelip onu alacağız... Öpüyorum seni... Evet! Evet!"

Annem telefonu kapadı, bana bakıp dedi ki:

"Anneannen tamam dedi, Pıtırcık. Trene tek başına bineceksin."

Acayip korktum.

Annem sofraya geçmemizi söyledi. Yarın erkenden kalkacaktık çünkü. Karnım acıkmamıştı. Yemekte kimse konuşmuyordu. Sonra babam dedi ki:

"Hiç korkmuyor musun?"

Kafamla hayır işareti yaptım.

"Elbette korkmaz benim Pıtırcık'ım. Koca adam oldu artık. Erkekler hiçbir şeyden korkmaz. Hem göreceksin, her şey çok güzel olacak. Haydi şimdi yatağa, büyük yolcu seni!"

Sofradan kalkınca telefona gittim, annem sordu:

"Ne yapıyorsun Pıtırcık?"

"Lüplüp'ü arayıp anlatacağım."

"Lüplüp'ü rahat bırak şimdi," dedi babam gülerek. "Maceralarını dönüşte anlatırsın. Şimdi doğru yatağa, yarın seni yorucu bir gün bekliyor."

Gidip yattım, çok heyecanlıydım. Boğazımda bir yumru vardı. Yalan mı, böyle tek başına yola çıkmak çok güzel olabilir ama ineceğiniz istasyonu kaçırırsanız ne olacak ya da anneannem istasyona beni karşılamaya gelemezse! O zaman ne yapacağım! Bir türlü uyuyamadım. Sonra ışık yandı, annem bana doğru eğilip dedi ki:

"Haydi bakalım tembel teneke! Geç oldu. Trenini kaçırmak istemiyorsan hemen kalk bakalım."

Gara giderken arabada annem bana bir sürü öğüt verdi. Anneannemin beni bekleyeceği istasyonda inmeyi unutmamamı, trenin koridorlarında tek başıma dolaşmamamı, yabancılarla konuşmamamı, vagondan inerken çok dikkatli olmamı, anneanneme gider gitmez Raptiye Teyzemi aramamı söyledi.

"Çocuğu rahat bırak artık," dedi babam. "Tek başına idare edebilir, öyle değil mi, Pıtırcık?"

Başımla evet işareti yaptım.

Garda babam biletimi aldı. Sonra annem bana trende okumam için resimli dergiler aldı. Babamın elini sımsıkı tutmuştum, boğazımda koskoca bir yumru vardı. Hem ayrıca anneanneme gitmek istemiyordum artık.

Peronda bir sürü insan vardı. Babam kontrolörü

görüp onunla konuşmaya gitti. Sonra kontrolörle birlikte geri döndü.

"Demek yolcumuz burada," dedi kontrolör gülerek. "Hiç kaygılanmayın, onunla ilgileneceğim. Gideceği yere kazasız belasız ulaştırılacak. Biz alışkınız."

Kontrolör saçlarımı okşadı. Sonra bir bayana dönüp, evet, bunun 8.27 treni olduğunu, evet, emin olduğunu söyledi.

"Anlaşıldı mı Pıtırcık?" dedi annem. "Anneannenin istasyonunda inmeyi unutma, trenin koridorlarında dolaşma, yabancılarla konuşma, vagondan inerken dikkatli ol ve varır varmaz Raptiye Teyzene..."

"Bütün bunları söyledin zaten. Haydi artık trene binelim," dedi babam.

Vagona bindik, bir kompartımanın kapısına geldik. Babam burada yolculuk edeceğimi, yerimin cam kenarında olduğunu söyledi.

"Çok güzel olacak. Böylece inekleri görebileceksin," dedi.

Babam valizimi tepeye koydu. Annem resimli dergilerimi verdi. İçinde ekmek, çikolata ve muz olan paketi verdi. Anneannemin istasyonunda inmeyi unutmamamı, tanımadığım insanlarla konuşmamamı, vagondan inerken çok dikkatli olmamı, özellikle ve özellikle, varır varmaz Raptiye Teyzemi aramayı unutmamamı söyledi.

"Tren kalkmak üzere. İyi yolculuklar tavşanım, koca oğlum benim," dedi babam.

Annem dedi ki:

"Ah! Çılgınlık bu! Ben Sivrikulak'la gidip kendim konuşsaydım..."

"Haydi bakalım, haydi, tren kalkmak üzere!" dedi babam.

Ben de pek gitmek istemiyordum. Tek istediğim anne babamla Raptiye Teyzeme gitmekti, sonra annemle babam beni defalarca öptü. Annem artık duyamadığım bir sürü öğüt verdi. Sonra babam annemin kolunu tuttu, kompartımandan çıktılar. Sonra onları peronda gördüm. Onlar da pek eğleniyormuş gibi görünmüyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme olan babam bile.

Sonra tren ilerlemeye başladı. Ben acayip ağlamak istiyordum.

Kompartımanda bir sürü insan vardı. Ama onlara bakmaya cesaret edemiyordum. Yüzümü pencereye çevirmiştim. Resimli dergilerle ekmek, çikolata ve muzun durduğu paketi sımsıkı tutuyordum. Uyuyakalmaktan, anneannemin istasyonunu kaçırmaktan çok korkuyordum.

Kompartımandaki insanlar da hiç konuşmuyordu. Gazete okuyorlardı. Ama kontrolör biletleri almak için içeri girdiğinde çok hoşnut oldum. Bana dönüp dedi ki:

"N'aber adamım? İşler yolunda mı? Merak etme. İstasyona vardığımızda gelip seni alacağım. Tamam mı?"

Ama ne yazık ki kontrolör çıkıp gitti. Beni unutmasından korktum. Kompartımandaki insanlar bana bakıyordu. Birçoğu gülümsüyordu, özellikle de şişko bir teyze.

Pencereden dışarı baktım. Fabrikalar, bir aşağı inen bir yukarı çıkan telefon telleri vardı. Vardığımda Raptiye Teyzemi arayıp anne babamla konuştuktan sonra, anneanneme Lüplüp'e telefon edeceğimi söyleyeceğim.

Yine fabrikalar, garlar, evler, tarlalar gördük. Kimse görmeden yiyecek paketini oturduğum koltuğun altına attım. Aç değildim çünkü. Kâğıt leke içindeydi,

ellerim çikolata içindeydi. Dergilerden biriyle elimi sildim. Onu da koltuğun altına attım.

Anneannem istasyona gelmezse ne yapacağımı düşünüyordum. Büyük bir gürültüyle bir köprüden geçtik. Bu köprüyü biliyordum. Koridora çıkıp kontrolörü bulmak, beni indirmeyi unutmamasını söylemek istiyordum. Çok kıyak oldu. Kontrolör geldi çünkü. Bana dedi ki:

"Neredeyse geldik sayılır, adamım! Dur valizini indireyim. Kımıldama."

Sonra valizimi alıp vagonun kapısına kadar getirdi beni. Tren yavaşlıyordu artık. İstasyona vardık.

Ve peronda bir de kimi göreyim! Oh! Çok kıyaktı! Anneannem bana bakıyordu, çok kaygılı görünüyordu.

"Tavşanım! Aşkım! Sevgilim! Hayatım!" diye bağırıyordu anneannem beni öperken. "Nasıl da endişelendim! Seninle nasıl gurur duyuyorum bir bilsen, benim koca oğlum tek başına yolculuk ediyor. Ne kadar da korkmuşsundur, küçük şekerparem benim!"

"Yoo, korkmadım," dedim.

Sonra istasyondan çıktık. Anneannem elimi tuttu, karşıdan karşıya geçmesine yardım ettim.

Kar Yağıyor

Bugün öğleden sonra matematik dersindeydik. Öğretmen tahtaya bir problem yazıyordu. Öğretmen ne zaman böyle arkasını dönecek olsa, biz ya konuşuruz ya birbirimize küçük kâğıtlar atarız ya da nanik yaparız.

Öğretmen de bize dönmeden tebeşirle tahtaya vurur, uslu durmamızı söyler. Çok dikkatli olmak gerekir ama, çünkü beklemediğiniz anda arkasını dönüverir bazen, maskaralık eden birini görünce de hemen cezaya bırakır.

Hepimiz birbirimize nanik yapıyor, küçük kâğıtlar atıyor, hokkalarımızla arabacılık oynuyorduk. Bir tek Dalgacı uyuduğu için oynayamıyordu. Çarpım da tahtadaki problemi defterine geçiriyordu. Tam o sırada pencerenin kenarında oturan Sırım alçak sesle dedi ki:

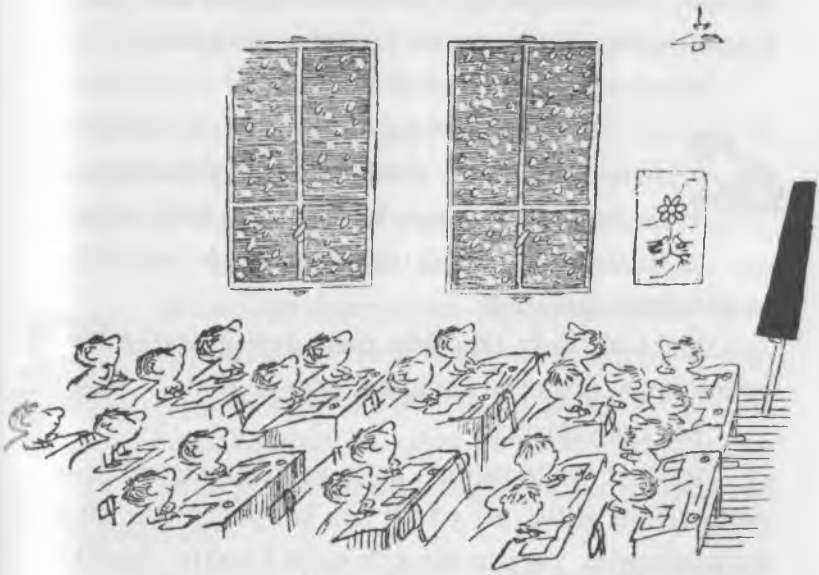

"Kar yağıyor! Hey, çocuklar, kar yağıyor! Duyanlar duymayanlara söylesin."

"Biraz sessiz olun lütfen!" dedi öğretmen, tebeşirle tahtaya vurarak.

"Hey, Lüplüp! Bak! Kar yağıyor!" diye fısıldadım Lüplüp'e. O da Tıngır'a söyledi, Tıngır Dırdır'a işaret etti, o da Gümüş'ü dirsekledi, Gümüş Toraman'a söyledi, o da Dalgacı'yı uyandırdı. Dalgacı da uyanıp tahtaya gitti, sözlüye kaldırıldığını sandı çünkü.

Öğretmen aniden bize döndü.

"Dayanılmazsınız!" diye bağırdı. "Arkamı döndüğüm anda maskaralığa başlıyorsunuz. Hepinize ceza vermek istiyorum, belki teneffüsün sınıfta değil, okul bahçesinde yapıldığını anlamış olursunuz..."

Sonra elindeki tebeşirle pencereyi gösteren öğretmenimiz, gözlerini kocaman açıp dedi ki:

"Aa, kar yağıyor!"

Hepimiz ayağa kalktık, karın yağışını izlemek için pencerelere gittik. Bu yıl ilk kez kar yağıyordu. Ben kara bayılırım, yağmurdan çok daha kıyaktır, özellikle de kartopu savaşları yapmak için.

"Tamam çocuklar. Yerlerinize geçin artık. Uslu durun. Problemi defterlerinize geçirin, çözümünü de bana getirin."

"Ben problemi defterime geçirdim öğretmenim!" diye bağırdı Çarpım. Kara bakmak için yerinden kalkmamıştı.

Deli bu Çarpım.

Okuldan çıkışı çok eğlendik. Kar durmuştu ama her yer bembeyazdı: sokak, damlar, ağaçlar, arabalar.

"Her yer şekerle örtülmüş gibi," dedi Lüplüp. Ağzına bir avuç kar tıktı.

"Hey, millet! Haydi başlayalım!" diye bağırdı Toraman.

Sonra eğildi, yerden biraz kar alıp top yaptı ve bamm, Gümüş'e fırlattı. Hepimiz kartopu yapmaya başladık ve korkunç bir savaşa tutuştuk.

"Dikkat edin! Gözlüğüm! Gözlüğüm!" diye bağırdı Çarpım. Toraman'ın Gümüş'e fırlattığı top onun çantasına gelmişti. Koşarak yanımızdan uzaklaştı.

Biz oynamaya devam ettik. Evdekiler sokakta oynamamızdan hoşlanmıyorlar tabii. Ama okulun önü tehlikeli değil çünkü arabalar çok dikkat ediyorlar, biz geçelim diye duruyorlar. Çok da kibar bir polis memuru var, Sırım'ın babasının arkadaşı, onun babası da polis çünkü.

"Hey, millet! Hey, millet!" diye bağırdı Dalgacı. "Kardan adam yapmaya ne dersiniz? Resimlerdeki gibi."

"Yeterince kar yok ki, budala!" dedi Tıngır.

"Var işte, sensin budala!" diye bağırdı Dalgacı. Ama daha fazla devam edemedi çünkü suratının tam ortasına koskoca bir kartopu yedi. Dırdır fırlatmıştı

topu. Toraman kadar kuvvetli fırlatamaz ama daha iyi nişancıdır.

Sonra, Dalgacı Dırdır'ı kovalarken top yapmaya bile zaman bulamadan karları öylece fırlatıyordu. Toraman ensemden aşağı kar attı, çok ama çok soğuktu. Lüplüp ile Gümüş sokak ortasında karşılıklı duruyorlardı, çok gülünçlerdi çünkü kar toplamak için hep aynı anda eğiliyorlardı. Ben Toraman'ın arkasından koşturmak için ceplerimi karla doldurmuştum. O sırada bir amca arabasını durdurup trafik polisine dedi ki:

"Sizce bu iş biraz uzamadı mı? Acelem var benim!"

"Haydi çocuklar," dedi polis. "Evinize dönün artık, saat geç oldu. Sırım, babana söyle, hafta sonu kâğıt oynamaya varım."

Sonracıma oradan ayrıldık. Trafik polisi, amcaya kenara çekmesini, belgelerini kontrol etmek istediğini söyledi.

Kaldırımlarda koştuk, birbirimize kartopu fırlatmaya devam ettik. Sonra eve geldim, koşarak içeri girerek bağırdım:

"Anne, gördün mü? Kar yağıyor!"

Annem mutfaktan ellerini silerek çıktı, beni görünce bir sürü çığlık atmaya başladı.

"Pıtırcık! Kendini ne hale sokmuşsun! Sırılsıklamsın! Yine başıma bronşit çıkaracaksın! Çabuk git üstünü değiştir!"

"Ama anne, üstümü değiştirmeme gerek yok. Yine bahçeye çıkıp oynayacağım çünkü. Kardan adam yapacağım, çok ama çok kıyak olacak!"

Ama annem dinlemek bile istemedi. Eve geç geldiğim için kızdığını söyledi, hem dışarıda hava kararmış ve çok soğukmuş, yapacak ödevlerim varmış, bir kere olsun sözünü dinlersem çok mutlu olacakmış, lütfen, ve bu çocuk onu öldürecekmiş.

Biraz ağlamaya çalıştım, ama annem gözlerini kocaman açarak baktı bana. Gidip ödevlerimi yapmamı söyledi. Odama çıktım, üstümü değiştirdim, sonra problemi çözmeye koyuldum.

Biraz acele ettim, çok çabuk bitirdim. Bir trenin saatte 327.432,26 kilometre hızla gidebilmesine biraz şaşırdım. Ama bu problemlerde çok acayip işler döner zaten. Koşarak mutfağa indim.

"Tamam anne!" diye bağırdım. "Ödevimi bitirdim. Şimdi çıkıp kardan adam yapabilir miyim?"

"Çıldırdın mı sen, Pıtırcık? Bu soğukta dışarı çıkmaya kalkışmayacaksın herhalde! Bak baban da geliyor zaten, şimdi sofraya oturacağız."

"Yine ne var?" diye sordu babam.

"Ne mi var? Oğlun çıkıp bahçede oynamak istiyor, işte o var," dedi annem.

"Bu berbat havada mı? Çıldırmış mı senin oğlun?" dedi babam.

"Hava berbat falan değil!" diye bağırdım. "Acayip

kıyak bir hava. Kar var, gidip oynamak istiyorum. Hem ayrıca ben çıldırmış falan değilim."

Annemle babam gülmeye başladılar. Babam başımı okşadı, dedi ki:

"Çocuklar kara bayılır gerçekten de. Ben de senin yaşındayken çok severdim. Ama annen haklı. Dışarıda oynanacak vakit geçti. Ne yaparız biliyor musun? Yarın sabah, sen okula, ben de işe gitmeden önce bahçede bir güzel kartopu savaşı yaparız."

"Söz mü? Söz mü?" diye sordum.

"Söz, söz!" dedi babam.

"Söz, söz, söz," dedi annem.

Hepimiz güldük, sonra akşam yemeği yedik.

Ama sabah kalktığımda pencereden bir de baktım ki hiç kar yok. Hiç ama hiç. Çamurdan başka şey yok.

İşte bu büyük haksızlıktı! Hep aynı şey; bana kar sözü veriyorlar, sonra da ortada kar yok!

Kahvaltıya indiğimde annemle babam konuşmayı kestiler. Bana baktılar, canları çok sıkılmış gibiydi. Babam geç kaldığını, hemen çıkması gerektiğini söyledi.

Öğlende annem çikolatalı pasta yapmıştı, akşam da babam tek başına gidebilen kıyak bir elektrikli araba getirdi.

Film Çekiyoruz

Babamla birlikte bahçede ağaçtan dökülen yaprakları topluyorduk. Babam nasıl yapılacağını söylüyordu, ben de topluyordum. O sırada Bay Sivrikulak, Bayan Sivrikulak ve bir kamerayla birlikte geldi. Bayan Sivrikulak, Bay Sivrikulak'ın karısıdır. Kameraya gelince; Bay Sivrikulak onu yeni aldıklarını söyledi.

"Böyle bir kameraya senin para verecek halin yoktu herhalde," dedi Bay Sivrikulak babama.

"İsteseydim, verirdim," dedi babam. "Ama daha kaliteli bir şey alırdım."

"Bunu suratına fırlatmama ne dersin? Üç objektifli kameram kaliteli miymiş, değil miymiş görürsün o zaman."

"Tartışacaksanız, ben gidiyorum," dedi Bayan Sivrikulak.

Sonra da gitti.

"Nesi var?" diye sordu babam.

"Takma sen onu," dedi Bay Sivrikulak. "Kameramla film çekeceğiz şimdi."

"Evet, haydi," dedim.

Çok kıyak bir fikirdi, ben sinemaya bayılırım da.

"Evet," dedi Bay Sivrikulak. "Çok matrak, gerçekten matrak bir film çekmeliyiz. Esprili bir şey olmalı."

Ben de odama gidip tepesi sivri karton şapkamla, Dalgacı'nın doğum gününden kalma bıyıklı ve gözlüklü burnu aldım. Bahçeye geri döndüğümde, Bay Sivrikulak çok iyi bir kostüm olduğunu söyledi. Bir dizini yere koydu. Kamerasını gözüne götürdü. Kendisine yaklaşmamı söyledi. Hepimiz çok eğlendik.

"Şimdi şu burnu çıkar da bize bir surat yap bakalım. Hani yanaklarını şişiriyorsun ya," dedi babam.

Ben de yanaklarımı şişirerek komik surat yaptım. Sonra ağzımın kenarlarını çekiştirip dilimi çıkardım. Babamla Bay Sivrikulak pek keyiflenmişlerdi.

Komik surat yapmakta çok iyi olduğumu söyleyeyim. Yapmama izin verildiğinde çok sevinirim, çünkü okulda örneğin, yapmama izin vermiyorlar, özellikle de sınıfta.

"Haydi bakalım!" dedi Bay Sivrikulak babama. "Şimdi sıra sende."

"Tamam. Ama istersen arabayı garajdan çıkarayım, beni direksiyonda çek. Sanki araba kullanıyormuşum gibi."

"Bunun neresi komik?" dedi Bay Sivrikulak. "Pantolonunun paçalarını sıva."

Babam Bay Sivrikulak'a baktı, sonra parmağını şakağına götürüp dedi ki:

"Deli misin sen?"

"Neden deli oluyorum acaba?" dedi Bay Sivrikulak.

"Senin zavallı filminde maskaraya döneceğimi düşünmüyorsun herhalde?"

"Ah! Şimdi anladım! Beyefendi kapris yapıyor, belki makyajcısını istiyordur? Beyefendi yalnızca sağ profil veriyor. Kendisini büyük oyuncu zannediyor herhalde?"

"Beyefendi büyük oyuncu mudur bilmiyorum ama, devam edersen beyefendi senin suratına okkalı bir tokat geçirecek," dedi babam.

"Beyefendi bir denesin bakalım!"

Birbirlerini itmeye başlayacaklardı, genelde eğ-

lenmek için böyle şeyler yaparlar. Ama benim çok canım sıkılmıştı, sinema yapmaya devam etmek istiyordum.

"Haydi baba, haydi!" dedim. "Paçalarını sıva, sinemada gördüğümüz bütün o komikler gibi olacaksın, n'olur baba!"

Babam Bay Sivrikulak'ın yakasını bıraktı. Biraz düşündü, sonra gerçekten de komediye yeteneği olduğunu, evlenmemiş olsa kesin çok iyi bir aktörlük kariyeri olacağını, çok genç yaşta, mezunlar derneğindeki sahnede büyük başarılar kazandığını anlattı.

Sonra babam paçalarını dizlerine kadar sıvadı. Bay Sivrikulak'a doğru paytak paytak yürümeye başladı. O kadar çok güldüm ki sonunda çimenlere oturmak zorunda kaldım. Bay Sivrikulak da çok gülüyordu.

"Bekle," dedi babam. "Pıtırcık, bana karton şapkayla, bıyıklı gözlüklü burnu ver."

Benimse gülmekten karnıma ağrı girmişti! Babam gerçekten müthişti.

"Peki, şimdi Pıtırcık da senin yanına gelsin," dedi Bay Sivrikulak.

Babam bunun iyi fikir olduğunu söyledi. Yanına gittim, babam gözlerimizi şaşı yapacağımızı, suratlarımızı şekilden şekile sokacağımızı söyledi.

"Harika!" diye bağırdı Bay Sivrikulak. "Hiç bu kadar gülünç bir şey görmemiştim."

"Hayatım, bu saçma sapan maskaralıkları evin içinde yapsanız daha iyi olmaz mıydı acaba?"

Gözlerimizi şaşı yapmayı bıraktık, konuşan annemdi. Alışverişten dönüyordu ve hiç de hoşnut görünmüyordu.

"Bütün komşular pencerelerden size bakıyor, dikkatinizi çekerim," dedi annem. "Sizi eğlendiriyorsa bir diyeceğim yok, ama ben ele güne karşı gülünç duruma düşmek istemiyorum."

Annemin söyledikleri Bay Sivrikulak'ı çok güldürdü. Ama babam kıpkırmızı olmuştu. Pantolonunun paçalarını indirdi, karton şapkayı, bıyıklı gözlüklü burnu çıkardı. Bana da şaklabanlıklar yapmayı bırakmamı söyledi. Annem iç geçirerek eve girdi.

"Evet, şimdi ben seni çekeceğim Sivrikulak. Senin de filmde bir rolün olmalı," dedi babam.

"Elbette," diye cevap verdi Bay Sivrikulak.

Kamerayı babama verdi. Çite gidip kolunu yasladı. Bir elini pantolonunun cebine soktu. Başını biraz yana çevirdi, hafifçe gülümsedi. Babama, "Haydi bakalım," dedi.

"Ne haydisi? Komik bir şeyler yapsana. Ceketini ters giyebilirsin örneğin, ayaklarını içe basarak bana doğru yürürsün sonra."

"Asla!" dedi Bay Sivrikulak. "Ben de senin karın gibiyim, ele güne karşı gülünç duruma düşmekten hiç hoşlanmam."

"Madem öyle, ben de seni filme çekmiyorum," dedi babam.

"İyi o zaman! Bu durumda ben de sana filmi göstermeyeceğim. Mızıkçı!" dedi Bay Sivrikulak.

Ben de ağlamaya koyuldum, bunun haksızlık olduğunu, filmi görmek istediğimi haykırdım.

Babam dedi ki:

"Tamam, tamam, ağlama. Bu bencil herifi filme çekeceğiz."

Babam başı hep aynı yöne çevrilmiş, hafifçe gülümseyen Bay Sivrikulak'ı filme çekti.

Filmi göremedik ama. Bay Sivrikulak babama kamerada bir bozukluk olduğunu, çekimlerin kaydedilemediğini söyledi. Ama daha sonra Bayan Sivrikulak'ı anneme filmi gördüğünü söylerken duydum.

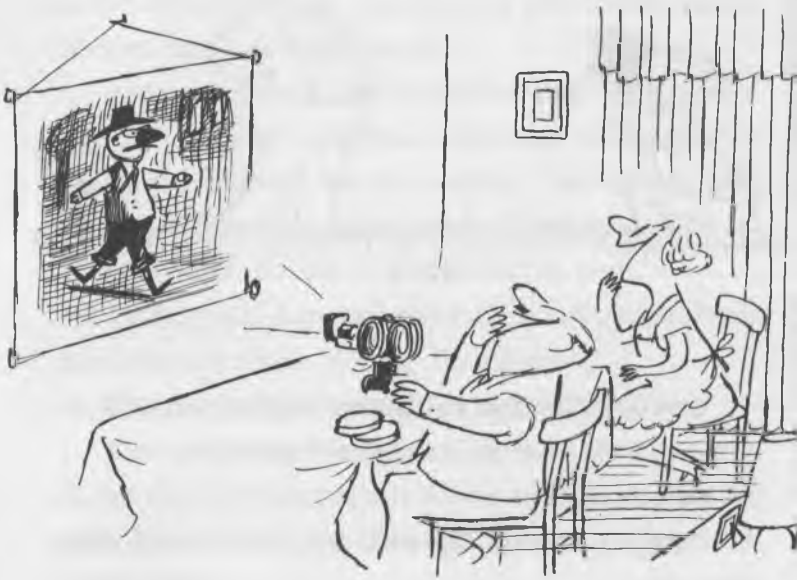

Çok komikmiş. Ama Bay Sivrikulak pek hoşnut kalmamış, kendisini biraz kilolu bulmuş çünkü.

Duyduklarımıza bakılırsa Bay Sivrikulak'ın burnunu yaptırması bile söz konusuymuş.

Anneanneme Bir Sürpriz

Bugün annemle birlikte annemin annesine gidecek, orada birkaç gün kalacaktık. Çok sevinçliydim doğrusu. Anneannemi çok severim, bana o kadar çok şeker ve pasta verir ki sonunda hasta olurum. Çok kıyaktır!

Babam bizimle gelemiyordu, çok işi var. Bana kalırsa anneanneme gitmekten pek hoşlanmıyor. Anneannemin ona sürekli söylendiği doğru. Babamın pek iyi huylu olmadığını, annemin çok sabırlı davrandığını söylüyor. Babam kendisine böyle şeyler söylenmesinden pek hoşlanmaz.

Babam bizi gara götürdü. Oradan hızlı trene binip anneanneme gidecektik. Anneannem çok uzakta oturur, trende saatlerce yolculuk etmemiz gerekir. Bu yüzden annem yanımıza hep katı yumurtayla muz alır.

Bir keresinde peynir götürmüştük. Ama kompartımandaki diğer yolcularla olaylar çıktı. Onlar peynirden pek hoşlanmamıştı. Bana kalırsa peynir çok lezzetliydi!

Babam arabada bize bir sürü şey tembih etti. Biletleri kaybetmememizi, bavullara dikkat etmemizi, anneme, hatta anneanneme karşı nazik davranmamı söyledi.

Garda babam iki bavulu aldı, biz de onu izledik.

Peronun girişinde, babam anneme biletleri çıkarmasını söyledi. Annem biletleri bulamadı ama.

"Al işte! Hep aynı şey! İnanılır gibi değil!" dedi babam.

Ben de babama biletlerin kendisinde olduğunu söyledim. Babam bana baktı. Sonra annem kaybetmesin diye biletleri kendisinin saklamış olduğunu hatırladı. Cüzdanında, ceplerinde, her yerde biletleri aradı ama bulamadı.

"Bavullarla beni burada bekleyin. Gidip arabaya bakacağım. Kesin orada kalmıştır!" dedi.

Sonra gitti. Annemle birlikte babamı beklemeye başladık ama bir türlü geri dönmüyordu. Annem biraz sinirlenmeye başlamıştı, trenin kalkış saati geliyordu çünkü. Üstelik bugün anneanneme giden tek tren buydu.

Annem dedi ki:

"Git babana bir bak bakalım Pıtırcık. Acele etmesini söyle, sakın kalabalıkta kaybolma!"

Annem bavullar, katı yumurtalar ve muzlarla birlikte kaldı. Ben de koşarak babamı aramaya gittim. Kalabalıkta kaybolmadım ama resimli dergiler satan dükkânın önünde biraz durdum. Bir sürü dergi vardı. Eğer param olsaydı alacağım tüm dergilerin kapaklarına baktım. Daha uzun süre orada kalacaktım. Neyse ki dükkân sahibi teyze dergileri yerlerinden çıkarıp baktığım için kızdı bana.

Tekrar babamı aramaya başladım. Ama dergicinin önünde çok zaman geçirmiş olmalıyım, babam arabada değildi çünkü. Her tarafa baktım. Bir polis memuru yanıma yaklaştı, ne aradığımı sordu. Babamı aradığımı söyledim.

"Arabanın altını üstüne getiren beyefendi senin baban olmalı," dedi polis memuru. "Çok öfkeliydi. Sonra da 'Biletler elimdeydi!' diye bağırdı."

Polise bunun kesinlikle babam olduğunu söyledim. O da bana babamın koşarak gara gittiğini söyledi.

Annemi bıraktığım yere geldim. Ama onun yerinde bavullarla birlikte babam duruyordu bu kez.

"Hah! İşte buradasın!" dedi babam. "Nereye kayboldun? Annen sana bakmaya gitti!"

Sonra annemi beklemeye başladık. Babama renkli dergilerin olduğu yere, anneme bakmaya gidebileceğimizi söylemeye cesaret edemedim.

Babama dedim ki:

"İstersen ben burada bavullarla bekleyeyim. Sen gidip anneme bir bak."

Ama babam kabul etmedi. Garda böyle dönüp duracağımızı, sonunda kalabalıkta birbirimizi tamamen kaybedeceğimizi, iyi ki kendisinin yanımızda olduğunu, yoksa annemle ikimizin aklının havada olduğunu söyledi.

Pek hoşnut görünmediği için sesimi çıkarmadım.

Sonra bir de baktık annem geliyor. "Gel Pıtırcık!" dedi babam, bavulları alırken.

"Yok artık! Artık insanlar iyice arsızlaştı, gözünüzün önünde bavullarınızı alıp gidiveriyorlar! Daha neler!" diyen bir ses duyduk.

Babam arkasını döndü, bıyıklı, şişman bir adam gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

Babam yanlış bavulu aldığını, bavullardan birinin şişko amcanın olduğunu fark etti.

"Kusura bakmayın," dedi babam. "Bir yanlışlık oldu." Sonracıma güldü.

Ama şişman amca gülmedi:

"Hep öyle derler zaten."

"Sizin şu aptal bavulunuzu çalacağımı düşünmüyorsunuz herhalde!" dedi babam.

"O aptal bavulu suratınıza geçireceğim şimdi!" dedi şişman amca.

"Ya öyle mi? Öyle mi? Demek öyle?" diye sordu babam.

Ama o sırada annem geldi. Babama arkadaşlarla laflamanın sırası olmadığını, trenin birazdan hareket edeceğini söyledi. Şişman amca bavulunu áldı. Koca bıyığının altından bir sürü şey söyleyerek kendi yoluna gitti.

Babam biletleri gösterdikten sonra perona girdik. Annem babamın elinde iki bavul değil, tek bavul olduğunu fark etti.

"Gidip getireyim," dedim babama. "Şişman adamla konuşurken orada bıraktın."

Koşarak perondan çıktım ama bavulu bulamadım. Çok yazık oldu, katı yumurtalarla muzların durduğu bavul kaybolmuştu çünkü.

Her yere bakıyordum, o sırada babam beni aramaya geldi. Elimden tuttu, hiç de keyifli görünmüyordu.

"Böyle başını alıp gitmeni yasaklıyorum," dedi. "Bırak şimdi bavulu, treni kaçıracaksınız!"

Peron girişine geldik. Memur biletlerimizi sordu. Babam benim biletimi gösterdi. Ama perona girerken memur elini babamın göğsüne koyarak durdurdu onu.

"Biletiniz lütfen!" dedi.

"Perona giriş iznim vardı," diye açıkladı babam. "Onu da size vermiştim, sizde kaldı."

"Tabii ki bende kalacak, giriş izinleri hep bizde kalır, yönetmelik böyle. Ama sizinkini aldığımı anımsamıyorum, izinsiz giremezsiniz, yönetmelik böyle!"

Babama bana para verirse gidip bir izin bileti alabileceğimi söyledim. Ama babam perona girip annemin yanına gitmemi, orada hiç kıpırdamadan beklememi söyledi. Şaka etmiyordu!

Annemle birlikte trenin yanında bekledik.

"Nerede kaldı bu adam? Nerede kaldı?" diyordu annem.

Sonra babam geldi, soluk soluğa kalmıştı. Dedi ki:

"Sizi yolculuğa çıkarmak büyük bir mesele. Ya burada olmasaydım, ne yapacaktınız acaba?"

Trene bindik. Çok kalabalıktı. Babam bize bir yer bulup oturtmak ve kalan bavulumuzu, içinde katı yumurtalarla muzlar olmayanı yerleştirmek için bizimle birlikte bindi.

Ben babamın önünde koridorda koşuyor, kompartımanlara bakıyordum.

Sonunda buldum ve babama dedim ki:

"Burada iki kişilik yer var!"

Babam duraksadı. Kompartımanda koca bıyıklı şişman amca vardı. Babam yine de kompartımana girdi. O bavulu yerleştirmeye çalışırken, ben anneme yiyecek işini nasıl halledeceğimizi sordum, katı yumurtalarla muzları kaybetmiştik ya.

Annem haklı olduğumu söyledi, sandviç almak için perona indi.

Koridorda annemi bekledim. Babam o sırada bavul açılınca şişman amcanın üstüne düşen eşyaları topluyordu.

Sonra ya annem bana sosisli sandviç almazsa, diye düşündüm. Jambonlu sandviçtense sosisliyi tercih ederim. Yemesi daha eğlencelidir.

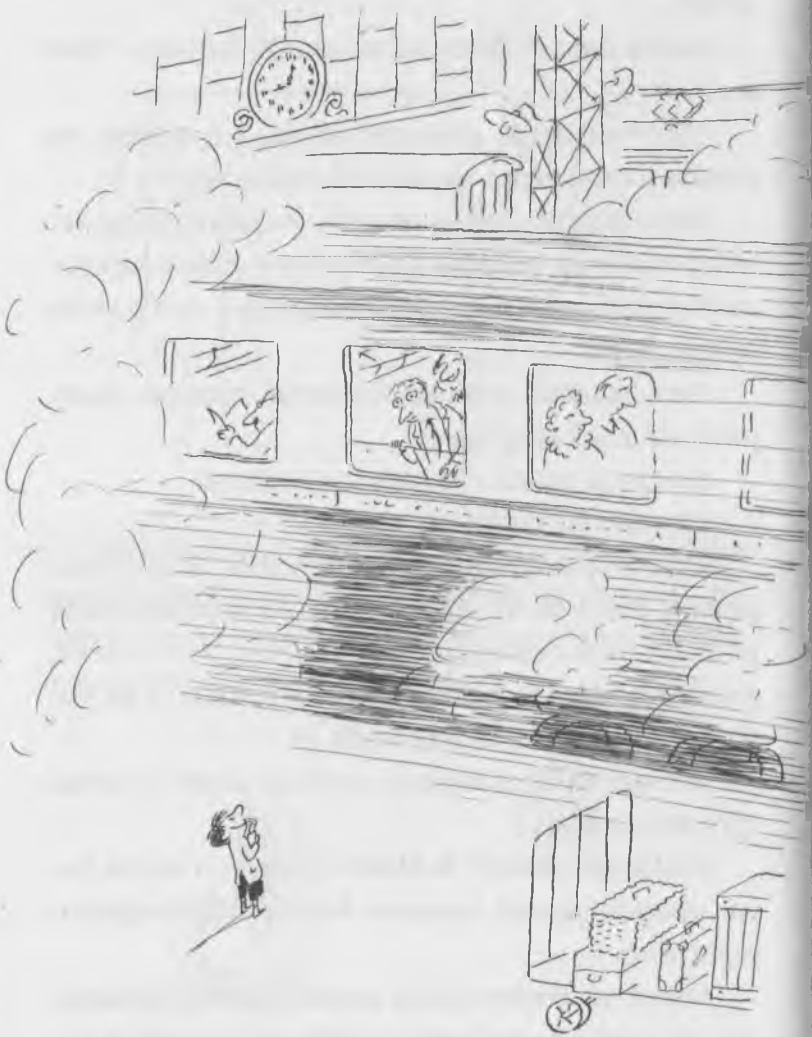

Annemin aklına bu gelmeyebilir, dedim. Trenden indim, annemi yiyecek içecek satan bir büfenin önünde buldum. İyi ki de inmişim. Annem jambonlu-peynirli sandviç almıştı, sosisli değil.

Anneme sandviçleri değiştirmesini söyledim. Annem satıcıya değiştirebilir miyiz, diye sordu. Satıcı hiç de kibar biri değildi. Bırakın değiştirmeyi, annemin dört sandviç için kendisine verdiği yüz lirayı bozdurup bozduramayacağından bile emin olmadığını söyledi.

Annem de ona müşterilerine hizmet etmek zorunda olduğunu, herkesin istediğini değiştirme hakkı olduğunu söyledi ve sonra tren kalktı.

Kompartıman penceresinden başını uzatmış babamı gördük perondan. Bir şeyler bağırıyordu ama tren o kadar hızlı gidiyordu ki onu duyamıyorduk. Babamın yanında, koca bıyıklı şişman amca vardı, gülüyordu. Anneannem babamı görünce büyük sürpriz olacak!

Konuklar

Annemle babamın akşam yemeğinden sonra konukları olması çok hoşuma gider. Çünkü böylece onlar evden çıkmamış olur, hem sonra ertesi sabaha pastalar kalır, çikolatalılar pek kalmaz ama.

Ama misafirler gelince beni erkenden yatağa göndermeleri pek hoşuma gitmez. Bu akşam da aynı şey oldu.

"Haydi yatağa Pıtırcık! Uslu çocuk ol bakalım," dedi annem.

"Yoksa karışmam," dedi babam.

Annemle babama neler oluyor böyle, anlamıyorum. Ben her zaman usluyum zaten.

Yatağa girdiğimde annem beni öptü, güzel güzel uyumamı, bir şeyleri bahane edip yataktan çıkmamamı söyledi. Ben de her zamanki gibi kitap okuyup okuyamayacağımı sordum. Annem de misafirler gelene kadar okuyabilirsin, dedi.

Baltaları ve tüylü başlıklarıyla Kızılderilileri anlatan kitabımı aldım. Kızılderililer yazın plajdaki gibi çadırlarda yaşıyorlardı, çok kıyaktı.

Sonra kapının çaldığını duydum. Aşağıda herkes bağrışıp gülmeye başladı. Sonra annem odama girdi, yanında Bayan Düzenbozan vardı.

Bayan Düzenbozan çok şişko, konuk olarak bize o geldiyse, yarına pasta kalmayacağı kesin. Ama çok kibar biri.

"Ah!" dedi Bayan Düzenbozan. Beni gördüğüne çok şaşırmış gibiydi. "Pıtırcık mı bu? Ne kadar tatlı bir şey bu, tam yemelik!"

Sonracıma Bayan Düzenbozan bana doğru eğildi, öptü de öptü. Öpülmekten pek hoşlanmam.

"Eveeet," dedi annem. "Şimdi Pıtırcık güzel güzel uyusun. Yerinden kalkmayacak, gürültü de etmeyecek, öyle değil mi?"

Ben de "Evet," dedim. Sonra Bayan Düzenbozan yine beni öptü. Çok tatlı bir çocuk olduğumu, tam bir lokum olduğumu söyledi ve annemle birlikte çıktılar.

Ama kapı da cam da kapanınca odam çok sıcak olmuştu. Ben de annemi çağırdım:

"Annneee! Annnee! Annneee!"

Annem gelene kadar böyle seslendim.

Annem geldi, pek de hoşnut görünmüyordu. Camı açmasını istedim. Annem onun yerine gözlerini kocaman açtı ve bana "Bu işi kendin yapamaz mıydın?" diye sordu. Ben de yapabileceğimi, ama yerimden kalkmamın yasaklandığını söyledim.

"Pıtırcık, beni bir kez daha çağırırsan baban gelecek ve bu hiç hoşuna gitmeyecek! Bir daha sesini duymayayım! Haydi uykuya bakalım!"

Annem pencereyi açtı, sonra çıktı ve ben susadım.

Geceleri susadığımda çok korkunç olur, aklıma içecek bir sürü şey gelir hep. Genelde babamı çağırırım, eğer uyumuyorsa hemen gelir. Artık alıştı, onu çağırdığım anda elinde bir bardak suyla geliyor.

Ama annemin az önce söylediklerinden sonra, babama seslenmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Aşağı inip suyumu kimseyi rahatsız etmeden alacaktım.

Merdivenlerden indim, salondan geçtim, orada iskambil oynuyorlardı. Sonra mutfağa girdim, annem oradaydı.

"Pıtırcık! Ne arıyorsun burada sen!"

O kadar yüksek sesle bağırdı ki korkup ağlamaya başladım.

"Üstelik ayakların da çıplak! Yine başıma anjin çıkaracak bu çocuk!" dedi annem.

Bayan Düzenbozan koşarak geldi. "Ah! Pıtırcık gelmiş," dedi.

Beni kollarına aldı, çok çok büyük bir üzüntüm olup olmadığını sordu. Ben de hayır, su istediğimi söyledim. O da beni öptü yine.

Annem bir bardak su verdi, ben de tezgâhın üstünde duran pastalara bakarak içtim.

"Pasta seviyor musun bir tanem?" dedi Bayan Düzenbozan.

"Ah, evet, özellikle de şu büyük olanı, çikolata kremalı hani."

Bayan Düzenbozan gülmeye başladı. Ortak zevklerimiz olduğunu söyledi, anneme pastayı yiyip yiyemeyeceğimi sordu.

"Hayır," dedi annem. "Bu saatte bir şeyler yediğinde kâbus görüyor."

"Yok canım, bu akşam görmeyecek, öyle değil mi Pıtırcık?" dedi Bayan Düzenbozan.

Ben de evet, görmeyeceğim, dedim. Annem bir şey diyecekti ama babam salondan seslendi:

"Haydi, oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?"

"Geliyoruz!" dedi annem. Pastayı alıp odama çıkmamı söyledi.

Odamda pastayı yedim. Enfesti. Yemeklerden önce ve sonra bir şeyler yemeyi çok severim ben.

Kalkıp ellerimi yıkadım, her yerim çikolata ve krema olmuştu çünkü.

Sonra yatmak için odama döndüm. Ama musluğu iyi kapatıp kapatamadığımdan emin olamayınca tekrar kalktım.

Kapatmışım. Ama odama dönerken koridorda Bay Düzenbozan'a rastladım, kendisi Bayan Düzenbozan'ın kocası oluyor.

"Vaaay! Bizim Pıtırcık bu!" dedi. Sonra "Hoppacıkk!" diyerek beni kucağına aldı ve salona götürdü.

"Bilin bakalım kimi getirdim size?" dedi Bay Düzenbozan.

Babamla annem bir anda ayağa fırladılar.

"Pıtırcık!" dedi babam, çok öfkelenmişti. "Nerede buldunuz onu?"

"Iıı, şey, evdee," dedi Bay Düzenbozan.

"Çok tatlı bir şey, çok lokum," dedi Bayan Düzenbozan. "Ben onun ne istediğini biliyorum, bir pasta daha istiyor, öyle değil mi?"

Sonra bana içi kremalı pembe bir pasta verdi. Çok lezzetliydi.

Babam beni Bay Düzenbozan'ın kollarından aldı. "Yatağa!" dedi. Şaka yapmıyordu.

Kızılderililer plajda beni kovalıyordu, ellerinde baltalarla bana kötülük yapmak istiyorlardı, özellikle de tüylü başlığıyla kocaman bir Kızılderili beni sarsıyordu. Ben ağlıyordum, bağırıyordum, sonra uyandım, babam gelmişti, üstünde pijamaları vardı.

"Mideye indirdiğin onca pastadan sonra tabii ki kâbus görürsün," dedi babam.

Ben de ona annemle ikisinin yatağında yatıp yatamayacağımı, Kızılderililerden korktuğumu söyledim.

Evet, tamam, siz de biliyorsunuz, biraz aptalca ama annemle babamın yatağında bile korkum geçmedi. Ancak kustuktan sonra uyuyabildim.

Anneme katılıyorum. Evde konuk ağırlamak çok zor iş. Ertesi gün evde üçümüz de çok yorgunduk!

Camcı

Karagöz tam da teneffüsün sona erdiğini bildiren zili çalmıştı ki, top kalenin üstünden geçip, "Bamm!" diye cama indi. Daha önce camın olduğu yerde Müdür'ün kıpkırmızı, öfkeli suratının belirdiğini gördük.

Arkadaşlara söylemiştim ama kaleyi Müdür'ün penceresinin önüne kurmayalım diye! Revir penceresinin önünü kale yapsaydık, kesin başımız daha az ağrıyacaktı.

"Gözetmen Bey! Çabuk bu öğrencileri sıraya sokun! Hemen aşağı iniyorum!" dedi Müdür.

Diğer tüm sınıflar gitti, bahçede bir tek biz kaldık. Sonra Müdür geldi. Tuhaftı doğrusu, çok keyiflenmiş gibi ellerini birbirine sürtüyordu. Kaşlarını gözlerine yaklaştırmıştı, ama kocaman gülümsüyordu.

"Evet, Gözetmen Bey, bana topu pencereme yollayan şu küçük vahşiyi gösterir misiniz lütfen?"

"Şöyle ki Müdür Bey," dedi Karagöz. Karagöz bizim gözetmene taktığımız komik bir addır, gözleriyle çok övünür çünkü. "Şöyle ki, ben o sırada büyüklerle ilgilendiğim için..."

"Önemli değil! Önemli değil! Gözetmen Bey," dedi Müdür. "Küçük bir soruşturma yürüteceğim ve size söz veriyorum, suçlunun kim olduğunu bulacağım. Hem de hemen!"

"Topu ben attım," dedi Gümüş.

"Aa..." dedi Müdür, biraz düş kırıklığına uğramış gibiydi.

Ben de soruşturmasını nasıl yürüteceğini görmek isterdim doğrusu. Dalgacı'nın televizyonunda her şeyi bulan dedektif gibi! Örneğin geçen akşam, suçlunun kafe patronu olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Büyüyünce eğer pilot olmayı başaramazsam dedektif olacağım.

"Evet, ben attım," dedi Gümüş. "Herkesi çalımladım, sonra da çok dar bir açıdan şutumu çektim."

"Güldürme beni," dedi Dalgacı. "Şutu ben çektim! Topu senden kaptım, ama sen görmedin bile!"

"Durun bir dakka! Durun!" dedi Dırdır. "Tıngır topu kapıp bana uzun bir pas atmıştı. Otuz metrelik bir şut çektim!"

Ben de dedim ki:

"Otuz metre ha! Delirdin sen herhalde? Hem ben seni gördüm, gol atıldığında Lüplüp'ten bir parça sandviç istiyordun."

"Sen hiç konuşma Pıtırcık! Seni zaten düdüğümü çalıp oyundan atmıştım!" dedi Sırım.

"Suratına bir tane patlatırsam!" dedim Sırım'a.

"Sessiz olun!" diye bağırdı Müdür.

"Hem ayrıca top benim olduğuna göre, Sırım'a golü de ben atarım!" dedi Gümüş.

"Gol de gol!" diye bağırdı Sırım. "Ne golü? Top direğin üstünden geçti, budala!"

"Ne direği? Sensin budala! Direk falan yok ortada! Olsaydı bile, bak pencere nerede? Demek ki çok yukarı şut çekmişim! Öyle değil mi? Söyle? Çok yükseğe çekmemiş miyim şutu?" dedi Gümüş.

"Sessiz olun!" diye bağırdı Müdür.

Acayip öfkelendiği için maskaralığın sırası olmadığını anladık. Sesimizi çıkarmadık.

Bence Sırım haklıydı; benim takımımda oynadığı için söylemiyorum ama, gol falan yoktu ortada. Müdür elini yüzünden geçirdi, dedi ki:

"Tamam! Suçlunun Gümüş olduğunu öğrendik. Suçunu itiraf ettiği için onu cezalandırmayacağım. Ama yaptığından ders alması gerek. Camı kıran ne yapar? Söyle bakalım Gümüş? Ne yapar?"

Gümüş ağzını açtı, sonra kapadı, bize baktı.

"Bilmiyor musun? Size derste ne öğretiyorlar bir bilsem!"

"XI. Louis'yi öğretiyorlar," dedi Çarpım. Ellerini arkasında birleştirip ezberden okumaya başladı: "XI.

Louis (1423-1483) çok büyük bir kraldı. Çok sertti, düşmanlarını demir kafeslere koyardı; onun sayesinde...."

"Tamam! Tamam! Anlaşıldı!" dedi Müdür. "Camı kıran parasını öder, sizi gidi küçük cahiller sürüsü.

Sonunda hepiniz kodese düşeceksiniz! Demek ki ne yapacakmışız Gümüş?"

Gümüş cebinden babasının verdiği cüzdanı çıkardı. Gümüş'ün babası çok zengindir, ona sürekli bir şeyler verir. Gümüş, cüzdanı olan tek arkadaşımızdır, bu da çok normal çünkü bir tek onda kâğıt para bulunur. Bu yüzden de arada bir çikolatalı ekmek aldığında mesele çıkar, çünkü fırıncının karısı bu kadar parayı bozmak istemez.

"Ne kadar?" diye sordu Gümüş.

"Hemen mi?" diye bağırdı Müdür. "Öğle yemeği için eve döndüğünde, anne babana bu öğleden sonra camı hemen takması için camcı göndermelerini söylersin. İyi bir eğitim alman için bu kadar çabalarken böyle bir davranış karşısında pek hoşgörülü davranacaklarını sanmıyorum. Gözetmen Bey, onları sınıfa çıkarın!"

Öğleden sonra Gümüş'ü gördüğümüzde camcının gelip gelmeyeceğini, annesiyle babasından azar işitip işitmediğini sorduk.

Gümüş camcının geleceğini, kimseden azar işitmediğini, çünkü annesiyle babasının kış sporları yapmaya gittiklerini, her şeyle dadısının ilgilendiğini söyledi.

Teneffüse çıktığımızda, Müdür'ün penceresinde çalışan camcıyı gördük. İyi iş görüyordu camcı. Sürekli ıslık çalıyordu. Sonra Müdür bahçeye indi, Gümüş'e dedi ki:

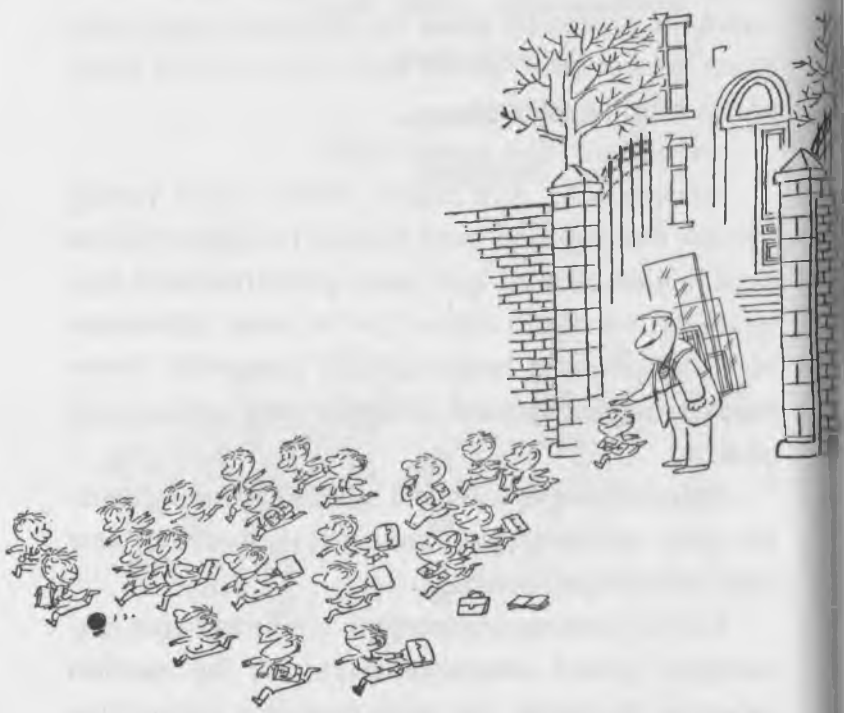

"İşte sert ve düşüncesiz bir hareketin sonucu: Anne baban senin yüzünden ödeme yapmak zorunda kaldı ve eminim ki senin hatan yüzünden başka şeylerden mahrum kalacaklar. Onlara bu şekilde mi teşekkür ediyorsun? Çok dikkatli ol, Gümüş, kötü yoldasın, bu yol kodes yolu! Bu kadarla da kalmıyor; yaptığın hata yüzünden bu emektar zanaatçıyı çalışmak ve verdiğin hasarı tamir etmek zorunda bırakıyorsun. Söyleyecek bir şeyin var mı, Gümüş?"

"Efendim, topumu alabilir miyim, ha, alabilir miyim, n'olur efendim?"

Müdür kocaman gözlerle Gümüş'e baktı. Ağzını birçok kez açıp kapadı. Sonra da gitti. Topu alamayacağız galiba.

Ama camcı çok kıyak adamdı. Gümüş'e kendisini rahatsız ettiği için hiç kızmadı. Hatta okul çıkışında bizi bekliyordu, Gümüş'e yepyeni bir top verdi. Bir de üstünde adıyla adresinin yazılı olduğu karttan hepimize dağıttı.

Sonra da ıslık çalarak uzaklaştı.

XI. LOUIS (1423-1483)

Barbekü

Babam arabadan çok keyifli indi. Elinde bir sürü paket vardı. Dedi ki:

"Tamamdır, her şeyi aldım. Yarın bahçede barbekü yapıyoruz."

"Barbekü nedir?" diye sordum.

Annem de barbekünün açık havada ızgara et pişirmeye yarayan bir alet olduğunu açıkladı.

"Piknik gibi mi yani?" diye sordum.

"Aşağı yukarı," dedi babam. Ben de çok sevindim, pikniklere bayılırım çünkü.

Ertesi gün babam barbeküyü bahçeye koydu, elinde de nasıl yapılacağına baktığı bir kitapçık vardı.

Babamın hali çok matraktı, annemin mutfak önlüklerinden birini takmıştı, kenarı fırfırlı kırmızı önlüğü.

Annem katlanır masayı getirdi. Beş tane de sandalye, çünkü babam komşularımız Bay ve Bayan Sivrikulak'ı da davet etmişti.

"Sivrikulak'ın barbekümü görmesini istiyorum. Kıskançlıktan çatlayacak," demişti babam.

Sonra babam barbekünün ızgarasına parmaklarını sıkıştırdı. Annem yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Babam dedi ki:

"Hayır, kimseye ihtiyacım yok. Sen sofrayı kur, salatayı hazırla, etleri getir, yeter. Sen de Pıtırcık, garaja gidip tahta parçası getir, sonra çatı katından eski gazeteleri al. Ben de bodrumdan kömür getireceğim."

Hepimiz bahçeye döndüğümüzde, Sivrikulaklar gelmişti bile.

"Nasıl yani? Yalnız mı geldiniz?" diye sordu babam.

"Evet, kimle gelecektik ki?" dedi Bay Sivrikulak.

"Bak buna şaşırdım işte! Bir şişe şarapla pastayı da alır gelirsiniz sanıyordum," dedi babam.

"Yiyeceklerimizi yanımızda getireceğimizi bilmiyordum," dedi Bay Sivrikulak.

"Hayatım, söz vermiştin..." dedi Bayan Sivrikulak.

"O başlattı ama..." dedi Bay Sivrikulak.

"Bu tahta parçaları çok ıslak," dedim ben.

"Bak gördün mü hayatım, sana arabayı garajda yıkamamanı söylemiştim," dedi annem babama. Bu da Bay Sivrikulak'ı çok güldürdü.

Babam tahtaların ıslak olmasının pek önemi olmadığını, kâğıt ve kömürle müthiş bir ateş yakacağını söyledi. Sonra Bay Sivrikulak bir çığlık attı, o kadar çok güldü ki kıpkırmızı oldu ve öksürmeye başladı. Gülmesi biraz kesildikten sonra babam ona ne olduğunu sordu.

"Üstündeki önlük," dedi Bay Sivrikulak. "Önlüğünü fark etmemiştim! O kadar gülünçsün ki, küçük bir ev cini!"

Sonra Bay Sivrikulak yine gülmeye başladı. Bayan Sivrikulak onun yanına gidip alçak sesle bir şeyler söyledi. Babam da o sırada barbeküye bir sürü kâğıt ve kömür koyuyordu, o da kendi başına alçak sesle bir şeyler söylenip duruyordu.

"Bu şekilde asla ateş yakamazsın," dedi Bay Sivrikulak.

"Sana ihtiyacım olursa, kapını çalarım," dedi babam, şu önlük meselesi hiç hoşuna gitmemişti sanırım.

Sonra babam ceplerinde bir şeyler aradı, dedi ki:

"Kibritin var mı Sivrikulak?"

"Birisi kapımı mı çaldı?" diye sordu Bay Sivrikulak.

"Evet," dedi babam. Birbirlerini itmeye başladılar,

genelde eğlenmek için böyle yaparlar. Annem onlara durmalarını, saatin geç olduğunu, herkesin aç olduğunu söyledi.

Ateşi yakmak hiç kolay olmadı. Kâğıt çok iyi yanıyordu ama kömür öylece duruyordu. Bay Sivrikulak babama bir sürü öğütler veriyordu. Ama babam barbekünün kendi barbeküsü olduğunu, nasıl ateş yakılacağını gayet iyi bildiğini söyledi ona. Sonra da ateşe var gücüyle üfledi. Yüzü gözü kâğıt külü içinde kaldı.

Babam önlüğe yüzünü sildi. Ama önlük kömürden kir içinde kalmıştı zaten, babamın yüzü iyice simsiyah oldu. Çok gülünçtü ama hiç de keyifli görünmüyordu.

"Gidip yıkanmalısın hayatım," dedi annem.

"Biraz rahat verin adama! Biraz huzur istiyorum, anlaşıldı mı? Barbekü yaparken rahatlamak istiyorum, huzur istiyorum! HUZUR!" diye haykırdı babam.

Babam o kadar yüksek sesle bağırdı ki, simsiyah suratı ve kıpkırmızı gözleriyle beni çok korkuttu. Ağlamaya başladım.

"N'oluyor şimdi buna?" diye sordu babam. "Ne yaptım ki?"

Annem babama gidip yıkanmasını ve sakinleşmesini söyledi. Babam geri geldiğinde Bay Sivrikulak ateşi yakmıştı.

"Harika bir iş çıkardım!" dedi Bay Sivrikulak, çok gururluydu.

Babam hiç de hoşnut değildi. Bana kalırsa Bay Sivrikulak'ın yaktığı ateşi söndürmek istiyordu.

"Barbeküme dokunmandan pek hoşlanmıyorum," dedi. "Hem ayrıca bu ateş pek iyi yanmamış, dumanı tütüyor."

Sonra annem etleri getirdi. Babam da onları barbekünün üstüne koydu. Nefis kokuyordu, ama çok duman çıkıyordu.

"Burada duramayız," dedi annem öksürerek. "Bu duman dayanılır gibi değil."

"Hayır," dedi babam. Sonra da büyük bir çığlık attı, annem de onu banyoya, ellerine yanık kremi sürmeye götürdü.

Bay Sivrikulak başını ağaca yaslamıştı, ağlıyor gibiydi. Ama aslında gülüyordu.

Babamla annem geri geldiklerinde Bayan Sivrikulak masanın yerini değiştirmeyi önerdi. Babamla

Bay Sivrikulak masayı taşıdılar ama taşıdıktan sonra yerine koyduklarında, ayaklardan biri kıvrılmış olduğu için sofradaki her şey çimenlerin üstüne döküldü.

Hiçbir şey kırılmamıştı. Ama her şey pislenmişti. Özellikle de salata. Annemle Bayan Sivrikulak her şeyi yıkamak için mutfağa götürdüler.

"Baksana, bütün bu kargaşada etlere bakmayı unuttun, yanacaklar," dedi babama Bay Sivrikulak.

Babam etlere bakmaya gitti. O sırada bir bağırış işitildi:

"Yeter artık, yeter!"

Diğer komşumuz Bay Kontrplak'tı bu. Çitin arkasından bize sesleniyordu. Bay Kontrplak babamın arkadaşı değildir, her zaman öfkelidir.

"Sizin pis dumanınızdan boğulduk, bu skandala hemen bir son verin lütfen!"

Babam çitlere doğru gidip dedi ki:

"Kendi evimde istediğim kadar duman çıkarırım. Hoşunuza gitmediyse soluk almayın!"

"Şikâyette bulunacağım!" diye bağırdı Bay Kontrplak. "Yüksek mevkilerde tanıdıklarım var!"

"Hiç durmayın," dedi Bay Sivrikulak. "Arkadaşım sizden korkmuyor, haydi durmayın, şikâyet edin, polis çağırın, arkadaşım size güler geçer."

"Neyse! Boş ver Sivrikulak, üstelemeyelim," dedi babam.

"Hayır efendim, hayır, olmaz böyle şey, arkadaşım

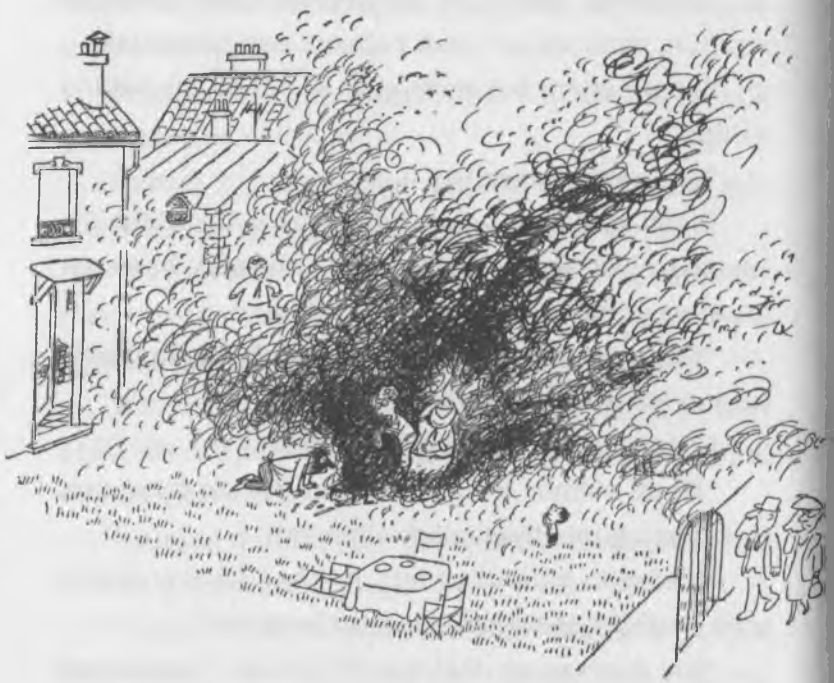

size ne der, biliyor musunuz? Arkadaşım..." dedi Bay Sivrikulak. Gerçekten çok öfkelenmiş görünüyordu

"Yeter artık Sivrikulak!" diye bağırdı babam.

Sonra annem etin tamamen yandığını, hiçbir şey yiyemeyeceğimizi söyleyerek bağırmaya başladı. Sonrası çok kıyaktı, çünkü barbekü gerçek bir pikniğe döndü. Annem hepimize sandviç, katı yumurta ve muz verdi. Koşarak eve girdik, çünkü yağmur başlamıştı.

Buzdolabı

Perşembe günü öğleden sonra, adamlar kamyondan buzdolabını indirdiklerinde, babam bağırmaya başladı:

"Sivrikulak! Sivrikulak! Çabuk buraya gel!"

Bay Sivrikulak, kendisi komşumuz olur, koşarak evinden çıktı. Çok gülünç görünüyordu çünkü boynuna peçete bağlamıştı.

"Ne var? Neler oluyor?" diye sordu.

"Yeni aldığım buzdolabı geldi. En son model," dedi babam.

"Beni bu yüzden mi yemekten kaldırdın. Sen iyice keçileri kaçırdın, zavallı dostum," dedi Bay Sivrikulak.

"Mutfağa gel de gör. Şimdi getirecekler. Müthiş bir şey! Devasa!"

"Tamam o zaman. Buzdolabına gir, içini suyla

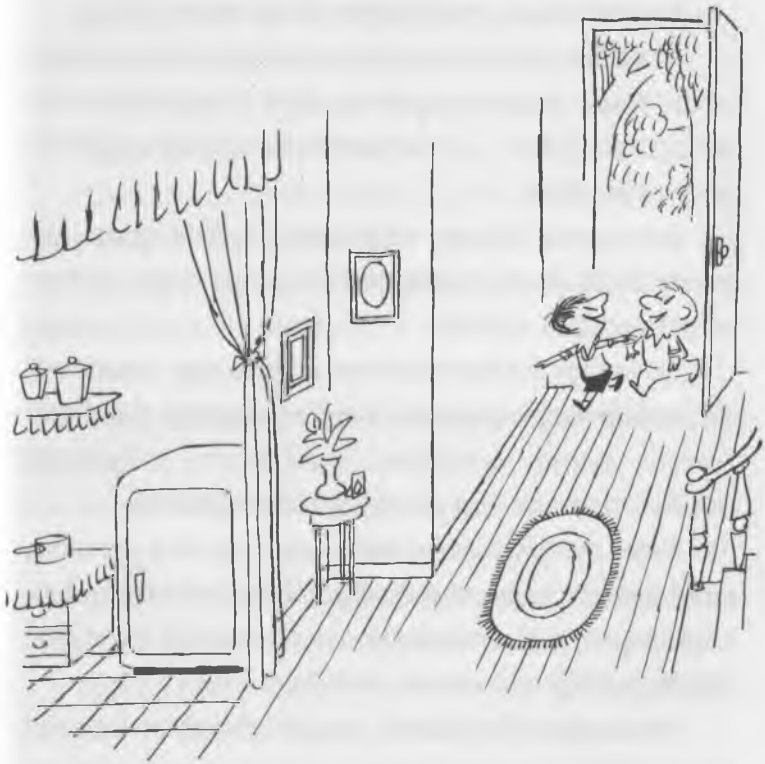

doldur, sen donduğunda gelip bakacağım," dedi Bay Sivrikulak.

"Kıskançlıktan böyle konuşuyorsun," dedi babam. "Ama önemli değil. Bu akşam işten döndüğümde sana dilediğin kadar buzlu apiritif ikram edeceğim!"

Bay Sivrikulak omuzlarını silkip evine döndü.

Adamlar buzdolabını saran kartonları çıkardıklarında, nasıl çalıştıracağımızı, içine yiyecekleri nasıl yerleştireceğimizi, buz küplerini nasıl çıkaracağımızı gösterdiler bize.

Sonracıma babam adamlarla birlikte çıktı. Annemle bana eve her zamankinden daha erken gelmeye çalışacağını söyledi.

En kıyağı da buzdolabının içinde ışık yanmasıydı. Annem ışığın yalnızca kapı açıldığında yandığını söyledi. Sonra yiyecekleri buzdolabına yerleştirdi, alışveriş yapmak için gidip üstünü değiştirdi.

Evde yalnız kalmamam için, annem arkadaşım Lüplüp'ü oynamaya çağırabileceğimi söylemişti. Lüplüp çok iyi bir arkadaşımdır, onunla çok eğleniriz. Lüplüp geldiğinde annem dedi ki:

"Biraz geç dönebilirim; reçelli ekmekler hazırlayıp mutfak masasına koydum. Güzel güzel eğlenin, uslu oturun!"

Annem beni öptü, Lüplüp'ün yanağından makas aldı. Sonra elini silip çıktı.

"Ne oynayacağız?" diye sordu Lüplüp.

"Gel de yeni buzdolabımı gör," dedim.

"Neyini?"

"Yeni buzdolabımı. İçinde ışığı da yanıyor üstelik."

"Şarküterideki gibi mi?"

Lüplüp benimle mutfağa geldi. Buzdolabının kapağını açtım, çok kolay açılıyor, Lüplüp dedi ki:

"Vay! Müthiş! Yiyecek bir şeyleriniz var mı?"

"Işığı gördün mü?" dedim.

"Evet, sonra yumurtaları, sonra bir dilim çikolatalı pastayı!" dedi Lüplüp.

"En kıyak olanı da ne biliyor musun? Kapısını kapatınca ışık da sönüyor!"

"Oooo, şuradaki rosto mu?" dedi Lüplüp.

"Hem baksana, kapısı neredeyse kendiliğinden kapanıyor!"

Kapıyı ittim. Pat! Kapanıverdi. Babamın arabasının kapıları gibi, ama babamın oturduğu taraftaki, kazada zedelenen kapı gibi değil, polis babamın suçu olduğunu söylese de karşıdakinin suçuydu aslında.

Lüplüp kapıyı denemek istedi. Açtı. Çok eğlendik; ben kapıyı itiyordum, pat, Lüplüp açıyordu.

Sonra Lüplüp acıktı. Annemin hazırladığı reçelli ekmekleri yedik. Sonra Lüplüp küçük arabasını getirdiğini, odamda yarış yapabileceğimizi söyledi. Ben buzdolabına bakmayı yeğlerdim aslında.

Odamda arabalarla bir sürü yarış yaptık. Sonra

halının üstüne koyduğumuz kitaplarla kazalar yaptık. Sonra trenimin raylarını döşedik, lokomotifle ve geriye kalan tek vagonuyla oynadık, hâlâ tekerlekleri olanla. Trenim artık elektrikle çalışmıyor tabii, babam onunla oynadığında kıvılcımlar çıkardığından beri.

Elinizle itiyorsunuz, "Çuf! Çuf! Çuf!" yapıyorsunuz. "Haydi vagona!" diye bağırıyorsunuz. Çok eğleniyorsunuz.

Lüplüp dedi ki:

"Baksana, sizin dolaptaki çikolatalı pastadan bir parça alabilir miyiz?"

Mutfağa indiğimizde, buzdolabının kapısını açmamıza gerek kalmadı. Zaten açık bırakmıştık çünkü. İkimiz de parmaklarımızla güzelce kestiğimiz birer

parça aldık. Rostonun üstüne bir parça pasta düştü ama onu da mendilimle temizledim.

Sonra Lüplüp dedi ki:

"Buzdolabının ışığı nasıl söndürülüyor?"

"Kapıyı kapatarak."

"Peki kapı açıkken nasıl söndürülüyor?"

"Aaa, bilmem. Bir numarası olmalı," dedim.

Bir yolunu aradık ama yapılacak bir şey yoktu. Ne zaman kapıyı açsak, ışık yanıveriyordu. Çok sinir bozucuydu. Sonra ne yapacağımızı buldum.

"Elektrikli tren gibi yapacağız," dedim. "Prizden çıkaracağız."

"Haydi yapalım!" dedi Lüplüp.

Ben de fişi prizden çıkardım. Sonra buzdolabının kapısını açtığımda... Işık yanmıyordu!

"Her şey birbirine bağlı," dedi Lüplüp.

Sonra annemin döndüğünü duyduk. Buzdolabının kapısını kapadık, mutfaktan çıktık. Annem mutfakta oynamamdan pek hoşlanmaz çünkü, özellikle de yanımda Lüplüp varken.

"Eee, çocuklar, iyi eğlendiniz mi bakalım?" diye sordu annem.

Biz de evet, dedik. Sonra Lüplüp anneme reçelli ekmekler için teşekkür etti, ikindi kahvaltısı için eve dönmesi gerektiğini söyledi.

Lüplüp gitti. Annem de bana aldığı kazağı denedi üstümde. Fena olmadı, kolları biraz uzundu ama, bir de lastik kısmındaki ördekler pek hoş değildi. Arkadaşlar görürse yine dövüşmek zorunda kalacağız. Sonra odama döndüm.

Babam eve döndüğünde buzdolabının ışığını anımsadım. Hemen mutfağa koştum, fişi tekrar prize taktım. Babamı öptüm. Yanında Bay Sivrikulak vardı.

"Sivrikulak benim gel," dedi babam. "Buz küplerini çıkartmak için buldukları yeni sistemi göstereceğim sana."

Ama babam buzdolabını açtığında hiç de hoşnut kalmadı.

"Bu da ne böyle?" dedi. "Su soğumamış bile, üstelik buzdolabı en yüksek seviyede çalışıyor! Tereyağına bak! Yumuşacık!"

Bay Sivrikulak mutfak tezgâhına yaslandı, o kadar çok güldü ki hıçkırık tuttu. Babam buzdolabını

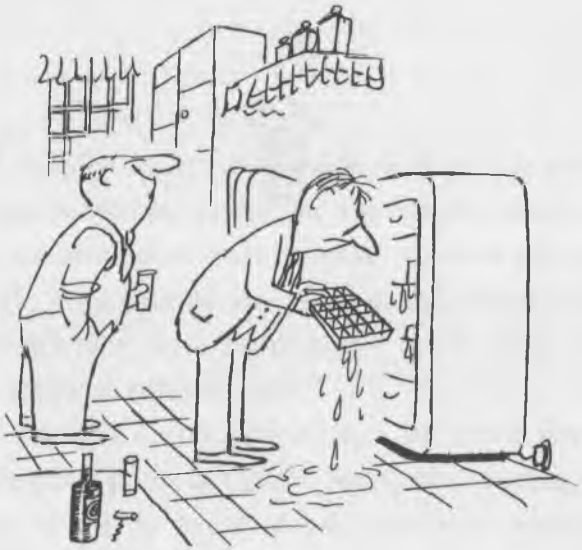

satan dükkâna telefon etti. Yarın sabah buzdolabını değiştirmez ya da tamir etmezlerse olay çıkaracağını söylerken çok bağırdı.

Babam çok ama çok öfkelenmişti.

Haklıydı da. Ne yani, yalan mı, iyi valla... Kapı açıldığında yanan küçük ışıklar iyi güzel de, buzdolabı buz yapamıyorsa ne işe yarar ki? Di mi?

Petank

Gümüş bir arkadaşımızdır, babası çok zengindir, ona sürekli bir şeyler alır. Gümüş bu sabah okula kolunun altında bir paketle geldi. Ona ne getirdiğini sorduk, ama Gümüş gizem yaratmaya bayılır –nasıl sinirlendiriyor beni, salak şey!–, şimdi değil, teneffüste göstereceğini söyledi.

Teneffüste Gümüş paketi açtı. Bir de ne görelim. İçinde petank[1] topları vardı. Mavi, sarı, kırmızı, yeşil toplar ve bir de hedef olarak vurulacak minik top. Çok kıyak!

"İşte! İki takıma ayrılacağız," dedi Gümüş. "Ben Toraman'ı ve kırmızı topları alıyorum."

"Nedenmiş efendim?" diye sordu Sırım.

"Çünkü petank topları benim. Bu yüzden Toraman'ı alıyorum," dedi Gümüş.

[1] Petank: Metal top veya misketlerle oynanan bir oyun. (Y.N.)

"Toraman beni ilgilendirmiyor," dedi Sırım. "Benim merak ettiğim, sen ne diye kırmızı topları alıyorsun acaba?"

Sırım haklıydı. Toraman'ı takıma almak futbol oynarken ilginç olabilir, çok güçlüdür çünkü. Topu kaptığında kimse ona yaklaşamaz. Ama petank ya da bilye oynarken örneğin benim gibi iyi oynayan birini almak daha akıllıca olur. Ama Sırım'ın söyledikleri Toraman'ın hoşuna gitmedi.

"Peki burnunun üstüne bir yumruk çaksam, bu senin ilgilendirir mi?" diye sordu Toraman.

"Bak bu iyiydi!" dedi Dırdır, gülerek.

Ama Sırım ona bir tokat çakınca gülmeyi kesti. Ama tam olarak dövüşemediler çünkü Bay Sinekvurmaz koşarak geldi. Size Bay Sinekvurmaz'dan bir-iki kez söz etmişimdir. Kendisi gerçek gözetmenimiz Karagöz'e yardım eden gözetmendir.

"Yine ne var?" diye sordu Bay Sinekvurmaz. "Biliyorsunuz, işi uzatmayacağım, en ufak bir yanlışınızı gördüğümde, hepiniz cezaya kalacaksınız!"

"Biz bir şey yapmadık ki!" dedi Gümüş. "Petank oynayacaktık, o kadar."

Bay Sinekvurmaz petank toplarına baktı. Gümüş'e baktı, sonra yine petank toplarına baktı.

"Sana okula petank oyunu getirebileceğini kim söyledi acaba?" diye sordu.

"Ne var ki? Ne olacak ki? Petankla kötü bir şey yapmıyoruz ki," dedi Gümüş.

Bay Sinekvurmaz bizimle başının hep dertte olduğunu, kesin petankla da başına bir dert açacağımızı ama başına dert istemediğini söyledi.

Biz de bağırıştık:

"Haydi efendim, bir şey olmaz efendim, n'olur!"

Ama Bay Sinekvurmaz eliyle ve başıyla hayır yapıyordu. O sırada Karagöz geldi.

"Bir sorun mu var, Sinekvurmaz?"

"Henüz yok, ama bu yaramazlar sürüsüyle kesin bir sorun çıkacak," dedi Bay Sinekvurmaz. "Şimdi de petank oynamak istiyorlar!"

"Ya? Petank mı oynamak istiyorlar?" dedi Karagöz. "O zaman bırakın oynasınlar, Sinekvurmaz. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Sizi temin ederim, petanklı ya da petanksız, bir sorun çıkaramayacaklar!"

Bay Sinekvurmaz, Karagöz'ün arkasından baktı. Sonra bize döndü:

"Tamam, oynamanıza izin veriyorum. Kara... Gözetmen Bey'in ne dediğini duydunuz! Anlaşıldı mı?"

Bay Sinekvurmaz küçüklerden birini döven büyük bir çocuğun yanına gitti. Biz de petank oynamaya devam ettik.

"Sen ne diye bana tokat attın?" diye sordu Dırdır, Sırım'a.

"Çünkü Gümüş'ün kırmızı topları alması haksızlık. Kura çekeceğiz," dedi Sırım.

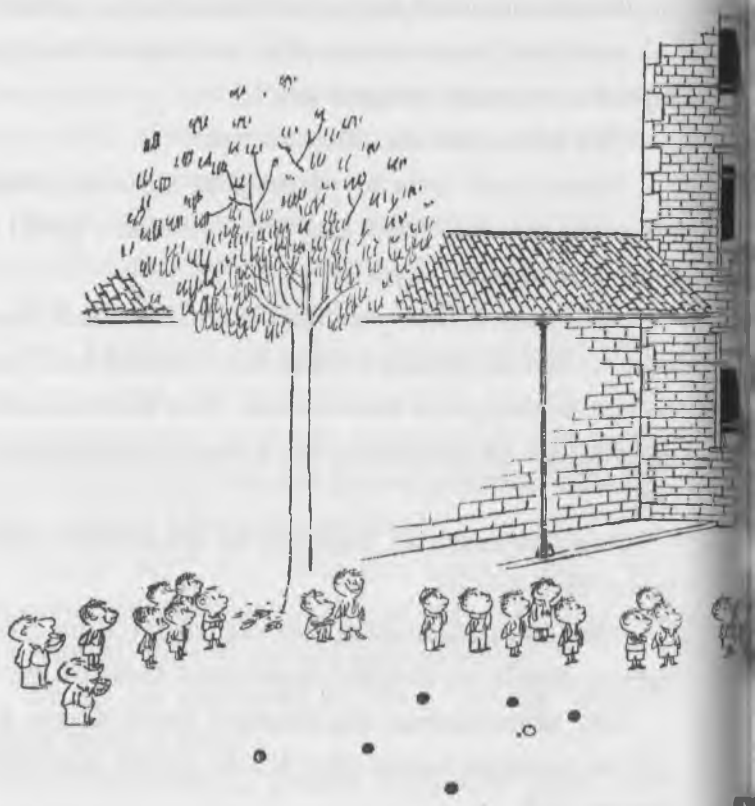

Dırdır da, hepimiz de aynı fikirdeydik. Ne yani, yalan mı, iyi valla... Bu Gümüş kendini ne sanıyor yani....

"Kura çekmeyeceğiz," dedi Gümüş. "Kırmızı toplar benim. Hoşunuza gitmezse oynamazsınız, o kadar. Ben de Toraman'la tek başıma oynarım, ikimiz de kırmızı topları alırız."

"İyi o zaman, iki budala gibi tek başınıza oynayın!" dedi Sırım.

"Ben mavi topları almak istiyorum," dedi Tıngır.

Lüplüp'le ben de sarı topları aldık. Sırım'la Dalgacı yeşilleri aldılar. Dırdır'la Tıngır da mavileri. Olay çıkarmadan takımlara ayrıldık, teneffüsün kısa olduğunu ve petank oynamak yerine tartışmanın saçma olduğunu biliyoruz çünkü. Hem sonra daha çabuk olmamız için takımlara Toraman ayırdı bizi, her şey çok güzel halloldu.

"Evet, toplarla vuracağımız bilyeyi ben atıyorum!" dedi Gümüş.

"Hayır, ben atıyorum!" dedi Toraman.

"Ama aynı takımdayız zaten!" dedi Gümüş.

"Benim takımımda kalmak istiyorsan, bırak bilyeyi ben atayım," dedi Toraman.

Sonra da hedef bilyeyi yakantop oynuyormuşuz gibi çok ama çok uzağa attı.

"Bilye çok uzağa gitti," dedi Toraman.

Gidip kendi topunu almak istedi, ama Dalgacı,

bunu yaparsa kimsenin onunla konuşmayacağını söyledi.

Toraman da iyi o zaman, hepimizin korkunç oyuncular ve zavallılar olduğumuzu söyledi. Ben topumu hedef bilyenin çok yakınına attım. Sırım tam bir budala gibi oynadı. Ama Tıngır topunu bilyenin neredeyse dibine fırlattı. Müthişti!

"Tamam, şimdi hedef alıyorum," dedi Gümüş.

"Hayır," dedi Toraman. "Tıngır'ın topunu uzaklaştırmaya çalış."

"Peki bu budalanın hedefin hemen yanındaki topunu nasıl uzaklaştıracağım acaba?" diye sordu Gümüş.

"Eğer bilyeyi hedeflersen, kaçıracaksın, başka topumuz da kalmadı. Senin yüzünden kaybedersek, burnuna yumruğu yersin," dedi Toraman.

"Kimmiş budala?" diye sordu Tıngır.

Sonra Gümüş'le dövüşmeye başladı. Birbirlerine tekme tokat giriştiler. Bay Sinekvurmaz koşarak geldi, hiç de keyifli görünmüyordu.

"Durun! Hemen durun!" diye bağırdı. Sesi, bana sinirlendiği zaman annemin çıkardığı sese benziyordu.

"Neler oluyor? Nedir bu gürültü patırtı?" diye sordu Karagöz. O da yanımıza gelmişti.

"Bu vahşiler ve petank oyunuyla bir sorun yaşayacağımızı söylemiştim size!" dedi Bay Sinekvurmaz.

Karagöz dedi ki:

"Sorun çıkmayacak, ama ceza verebilmem için önce bana neler olduğunu bir anlatın bakalım."

"Gümüş yüzünden. Ben ona rakibin topunu uzaklaştır diyorum, o bilyeyi vurmak istiyor!" dedi Toraman.

"Rakibin topunu uzaklaştırmak mı? Ama, hayır! Bilyeyi hedeflemeniz gerekiyor!" dedi Karagöz.

"Yaa! Bak! Bak! Gördün mü?" diye bağırdı Gümüş, Toraman'a.

"İkiniz de susun!" diye bağırdı Bay Sinekvurmaz. "Size karşı gelmek istemem, Gözetmen Bey, ama, bence rakibin topunu uzaklaştırmak daha mantıklı olur. Bilye hedeflenemeyecek kadar uzakta ve bu tahta toplarla... Bakın, ben tatil sırasında..."

"Haydi, haydi Sinekvurmaz," dedi Karagöz. "Biraz ciddi olalım. Siz de biliyorsunuz ki bu işin içinden çıkmanın tek yolu bu! Hedef almazsa puan da alamayacak, bu çok açık!"

"Bilyeye yaklaşmak olanaksız," dedi Bay Sinekvurmaz.

"Şimdi size olanaksız mı, değil mi göstereceğim," dedi Karagöz. Gümüş'ün elinden topu aldı.

Ama bize bir şey gösteremedi, çünkü Müdür geldi ve dedi ki:

"Gözetmen Bey, zili çalma lütfunda bulunur musunuz acaba, ki bunu yedi dakika önce yapmanız gerekiyordu. Sizi ve Bay Sinekvurmaz'ı ofisimde bekliyorum, oyuna orada devam ederiz."

Oyunu belli ki Müdür kazanmış, çünkü bir sonraki teneffüste Karagöz ve Bay Sinekvurmaz hiç de keyifli görünmüyorlardı.

Ayna

Dün akşam bir mağaza kamyonu kapımızın önünde durdu. İki adam kocaman, yassı bir paket indirdiler.

Babam kapıyı açıp, "Salonun aynası geldi tatlım," dedi.

Sonra annem geldi. Pakete baktı, "Aman Tanrım, mağazada bu kadar büyük görünmüyordu," dedi.

"Ama istediğimiz tam da bu boy bir aynaydı," dedi babam gülerek. "Kanepenin arkasında çok iyi duracak. Akşam yemeğinden sonra asarım."

"Hayatta olmaz!" diye bağırdı annem. "Bu kadar pahalı bir ayna, aklından bile geçirme! Kesin kırarsın!"

"Sen sakarın tekisin diyorsun yani," dedi babam. "Öyle ya da böyle, bu aynayı yerde bırakmak için almadık. Asılması gerekiyor, ben de asacağım."

"Ama hayatım, bu işi yapan birinden rica etsek daha iyi olmaz mı? Tamir işlerine meraklı olduğunu biliyorum ama..."

"Bak," dedi babam. "Bu aynanın çok narin olduğunu, çok pahalı olduğunu biliyorum. Bu yüzden güvensizliğin kalbimi kırmıyor; ama aynayı takması için kimi bulacaksın? Hem birini bulacak olsan bile, unutma ki yarın pazar, yani asılması için pazartesi gününü, hatta salıyı beklememiz gerekecek. Asıl burada asılmadan durursa ayna kayıp kırılabilir... En ufak bir sarsıntıda paramparça olur."

"Dikkat!" diye bağırdı annem.

"Korkma," dedi babam. "Karar verildi. Yemekten sonra bu aynayı yerine asıyorum, bir daha da bu konuyu tartışmıyoruz. Tamam mı?"

"Tamam ama dikkatli ol," dedi annem. Biraz rahatlamış gibiydi.

"Ben de babama yardım edeceğim," dedim, biraz daha rahatlaması için.

Annem bana baktı, ağzını açtı, sonra kapadı. Akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa döndü.

Sofrada annem neredeyse hiçbir şey yemedi. Rosto çok lezzetliydi oysa, sonra babam peçetesini katlayıp masaya koydu.

"Aletlerimle merdiveni alacağım."

Babam gitti, alet çantası ve merdivenle geri döndü. Salona geçtik, annem, babam ve ben. Annem babama kanepeyi çekmek için yardım etti. Sonra babam aynayı aldı.

"Şimdi aynayı duvara tutacağım. Tam ortada mı, değil mi, söyleyeceksin," dedi babam.

"Ben de yardım edeceğim," dedim.

"Hayır, Pıtırcık!" diye bağırdı annem.

"Neden hayır?" diye sordum. "Zaten çok ağır, ben de..."

"Pıtırcık!" diye bağırdı annem. "Sana bir şey söylediğimde benimle tartışma lütfen. Bu aynaya el sürmeni istemiyorum! Anlaşıldı mı?"

"Ama haksızlık bu," dedim. "Hem yardım etmek istiyorum hem azar işitiyorum. Bu kadarı da yeter artık!"

Ağlamaya başladım, biraz tepindim. Annem ne

günah işlediğini sordu. Ama sonrasında çok tatlıydı, beni öptü, yatıştırdı, uslu durmamı söyledi. .

Babam bağırdı:

"Yeter artık! Bu zımbırtı çok ağır, birisi yardım etsin, yoksa bırakacağım!"

"Hayır!" diye haykırdı annem.

"Tamam, Pıtırcık, sen git bir kalem getir. Sen de söyle bakalım düzgün duruyor mu?" dedi babam. Kıpkırmızı olmuştu.

Ben de gidip kalem aldım, döndüğümde öncekinden de daha kıpkırmızı kesilmiş babam aynanın üstünden duvarı kalemle işaretlememi söyledi. Ben de çok sevindim, çünkü genelde salon duvarlarına bir şeyler yazmama izin vermezler.

Sonra babam aynayı yere koydu. Parmaklarını ovuşturdu, "Artık başlayabiliriz," dedi.

"Emin misin?..." dedi annem.

Babam öfkeden kıpkırmızı kesildi, artık bıkıp usandığını, rahat bırakılmak istediğini, yoksa bir şeyleri kıracağını, bunun dayanılmaz olduğunu, ne yani, iyi valla, söyledi.

"Tamam, tamam," dedi annem. "Gidip bulaşık yıkayacağım. Bakamayacağım."

Sonra annem gitti. Babam duvarda delikler açmaya başladı. Aynaya baktı, başını kaşıdı, dedi ki:

"Ama aynayı kaldırırken birinin bana yardım etmesi gerekecek," dedi babam.

"Tamam işte, ben ederim," dedim.

"Doğru söylüyorsun Pıtırcık. Gidip Bay Sivrikulak'ı çağırarak bana yardım edebilirsin. Üçümüz birlikte eminim ki çok iyi iş çıkarırız."

Bay Sivrikulak'ın evine koştum. Çok uzakta değildir, komşumuz olur çünkü. Kapıyı çaldım, Bay Sivrikulak açtı. Gelip aynayı asmamıza yardım etmesini söyledim.

"Yaa! Şu getirdikleri şey ayna mıydı?" diye sordu Bay Sivrikulak.

Sonra Bay Sivrikulak içeri seslendi:

"Aynaymış, hayatım!"

Sonra hemen gelip bize yardım edeceğini, patronunun yemeğe geldiği akşam annemle babamdan ödünç aldığı şampanya kadehlerini de getireceğini söyledi.

Eve Bay Sivrikulak'la birlikte döndüm, elinde şampanya kadehlerinin durduğu bir tepsi vardı. Biz bu kadehleri büfeden neredeyse hiç çıkarmayız.

"Vaay! Geldin mi Sivrikulak? Şu aynayı asmama yardım eder misin?" diye sordu babam.

"Tamamdır. Bu kadehleri de vereyim. Çok teşekkürler, çok işe yaradı. Nereye bırakayım?"

"Bilmem ki! Şuradaki iskemlenin üstüne bırak, daha sonra yerleştiririz. Şimdi şöyle yapacaksın: Aynayı şu şekilde alttan tutacaksın... Tamam mı? Sıkı tut..."

"Ay! Ayy! Bırakıyorum!" diye bağırdı Bay Sivrikulak.

Ama şaka yapmıştı. İkisi de çalışmaya koyuldular. Ben de acayip yardım ediyordum. Çünkü babam mobilyaları benim tutacağımı, istediğinde birer birer vereceğimi söylemişti.

Sonra babam aynayı astı. Duvarda çok sağlam ve düzgün duruyordu.

"Ufff!" dedi babam. "Kolay iş değil! Neyse ki bitti! Pıtırcık, oğlum, git annene haber ver bakalım."

Mutfağa koşturdum. Kapıyı bir anda açtım, büyük bir çığlık duydum. Annem gözlerini kocaman açmıştı, elinde tabaklar vardı.

"Pıtırcık!" diye bağırdı. "Sana yüz kere kapıyı bir vahşi gibi açmamanı söyledim! Elimdeki tabakları düşürecektim!"

"Gel de bak anne! Gel bak!" dedim.

Annem tabakları mutfak tezgâhına bırakıp salona geldi.

"Eee?" dedi babam. "Aynaya ne diyorsun? Sonra da kocana tabii? Eee?"

"Harika! Bir harika!" dedi annem, yanakları pespembe olmuştu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bu iki seçkin yardımcım olmadan hiçbir şey yapamazdım, size Sivrikulak ve Pıtırcık'ı takdim etmek isterim."

Hepimiz güldük. Annem babamı öptü. Babam beni öptü, Bay Sivrikulak'ın elini sıktı.

"Ah! Çocuklar! Bilseniz nasıl rahatladım!" dedi annem.

İskemleye oturdu. Hayır, şampanya kadehlerinin durduğu iskemleye değil. Ötekine.

Herkes çok keyifliydi. Ben de öyle. Hem üstelik şaşırmıştım da çünkü doğruyu söylemek gerekirse başından beri birinin bir şeyleri kıracağını düşünmüştüm.

Çim Biçme Makinesi

Annem babama çimleri biçmesi gerektiğini, bahçenin arsaya döndüğünü, artık utandığını, bu işi sevmiyor diye sürekli bahaneler uydurduğunu söyledi.

Babam salondaki kanepeye uzanmış gazetesini okuyordu. Bahane aramadığını, çim biçme makinesinin bozuk olduğunu ama günlerden pazar olduğu için nereden makine bulacağını bilemediğini söyledi.

Annem de dedi ki, Bay Sivrikulak'ınkini ödünç alabilirmiş.

"Sivrikulak mı? Onunla kavga ettik, konuşmuyoruz," dedi babam.

Bay Sivrikulak komşumuz olur; çok komiktir, babama takılmaya bayılır. Ama babam Bay Sivrikulak'ın kendisine takılmasından pek hoşlanmadığı için arada sırada Bay Sivrikulak'la kavga eder.

"Önemli değil. Makineyi Pıtırcık gidip ister. Sivrikulak ona hayır diyemez," dedi annem.

"Bana lazım olduğuna göre ona da hayır diyecektir! Bana göre hava hoş," dedi babam gülerek. "O budalayı tanırım ben!"

Annem de bana Bay Sivrikulak'a çim biçme makinesinin babama lazım olduğunu açıklamak zorunda olmadığımı söyledi. Ben de gidip Bay Sivrikulak'ın kapısını çaldım.

"Vaaay! Bizim Pıtırcık gelmiş!" dedi Bay Sivrikulak. Babamla kavgalı olsa bile bana çok kıyak davranır.

"Çim biçme makinenizi ödünç alabilir miyim, diye soracaktım."

"Baban için mi istiyorsun?"

Ben de ne diyeceğimi bilemedim. Bay Sivrikulak yalan söylemememi istedi çünkü bunu burnumdan hemen anlarmış. Burnum uzamaya başlarmış.

Bu beni çok güldürdü doğrusu, küçükken, tatilden önce böyle derlerdi çünkü bana. Ama bir keresinde aynanın karşısına geçip bir dolu yalan söylemiştim, hiç de burnum uzamamıştı, palavra bunlar!

"Git babana söyle, eğer erkekse gelip alışverişini kendisi yapsın," dedi Bay Sivrikulak.

Ben de eve döndüm, kanepede başına gazetesini örtmüş uyuyan babamı uyandırdım. Bay Sivrikulak'ın söylediklerini aktardım. Bu babamın hiç ama hiç hoşuna gitmedi!

"Ya! Öyle mi? Şimdi göreceğiz bakalım, erkek miyim, değil miyim?"

Birlikte Bay Sivrikulak'a gittik. Penceresinden bakıyor olmalıydı çünkü babam kapıyı çalmadan açtı.

"Baksana sen Sivrikulak! Senden korktuğumu düşünmüyorsun herhalde, öyle değil mi?"

"Nasıl bir yüzsüzlükle evime geldiğini düşünüyorum," dedi Bay Sivrikulak. "Köpeğim olsaydı, hemen üstüne salardım."

"Köpek mi?" dedi babam gülerek. "Zavallı dostum, hangi köpek senin yanında dururdu ki? O hayvanların içgüdüsü çok kuvvetli olur!"

"Yaa, öyle mi? En azından benim bir köpek alıp besleyecek param var. Şu an ismi lazım olmayan başkalarıyla aynı durumda değilim!" dedi Bay Sivrikulak.

"Seni gidi zavallı!" dedi babam. "Bir köpek almaya değil, cins bir köpek alıp zavallıların üstüne salmaya yetecek kadar param var benim, tamam mı?"

"Öyle mi?" diye sordum. "Köpek mi alacağız?"

"Pıtırcık, büyüklerin konuşmalarına girme, hemen eve git bakalım," dedi babam.

Ben de koşarak eve gittim. Çok sevinçliydim. Annem mutfaktaydı, ona bir köpek alacağımızı ve çeşitli numaralar öğreteceğimizi söyledim.

"Köpek mi? Dur bakalım... Baban nerede senin?"

Babamın Bay Sivrikulak'ta olduğunu, oraya birlikte gittiğimizi söyledim. Babamla Bay Sivrikulak hâlâ kapının önünde konuşuyorlardı.

"Bu köpek meselesi de nedir?" diye sordu annem.

"Köpek mi? Ne köpeği?" diye sordu babam.

"Alacağın köpek, numaralar öğreteceğimiz köpek, hani zavallıları ısırması için, adını Ampul koyacağız," dedim.

"Pıtırcık, sana eve dönmeni söylememiş miydim ben!" diye bağırdı babam.

"Bu köpek meselesini hâlâ anlamış değilim," dedi annem. "Evde hayvan istemiyorum biliyorsun."

"Hayır canım! Pıtırcık yanlış anlamış! Köpek falan almıyoruz..." dedi babam.

Ben de haykırdım:

"Söz vermiştin ama!"

"Pıtırcık! Son kez söylüyorum, çabuk eve dön!" diye bağırdı babam.

İşte bu çok büyük haksızlıktı! Bana köpek alacaklarına söz veriyorlar, üstelik zavallıları nasıl ısıracağını öğreteceğimizi söylüyorlar, sonra da hepsi palavra çıkıyor. Ağlamaya başladım.

"Beş kardeş geliyor Pıtırcık," dedim babam.

"Hayır efendim! Bu zavallı çocuğa işkence etmene karşı çıkıyorum! Zaten sürekli ağladığını duyuyorum..."

"Bütün mahalleyi ayağa kaldıran radyonuzla nasıl Pıtırcık'ın sesini duyuyorsunuz, çok şaşırdım doğrusu," dedi annem.

"Evimde radyo dinlemek için mahalleden izin almam gerektiğini bilmiyordum," dedi Bayan Sivrikulak. O da dışarı çıkmıştı, yüzü kıpkırmızıydı.

Annem bir an ağzı açık kaldı, sonra gülmeye başladı.

"Baksanıza," dedi. "Sizce böyle çocuklar gibi kavga ederek gülünç duruma düşmüyor muyuz?"

"Doğru," dedi Bayan Sivrikulak. "Çok haklısın. Aslında birbirimizi çok seviyoruz, komşular arasında böyle kavgalar olması çok gülünç..."

Annem dedi ki:

"Çocuğa da iyi örnek olmuyoruz. Hepsi bu iki koca bebeğin suçu. Haydi barışın bakalım. El sıkışın. Çok istediğinizi biliyorum!"

Babam ve Bay Sivrikulak biraz sıkılganlık ettiler. Birbirlerine baktılar, babam bir taşı tekmeledi. Sonra elini Bay Sivrikulak'a uzattı. O da babamın elini sıktı. İkisi de gülmeye başladı, ama küsken yaptıkları gibi değil.

Sonra Bayan Sivrikulak annemi öptü. Sonra beni

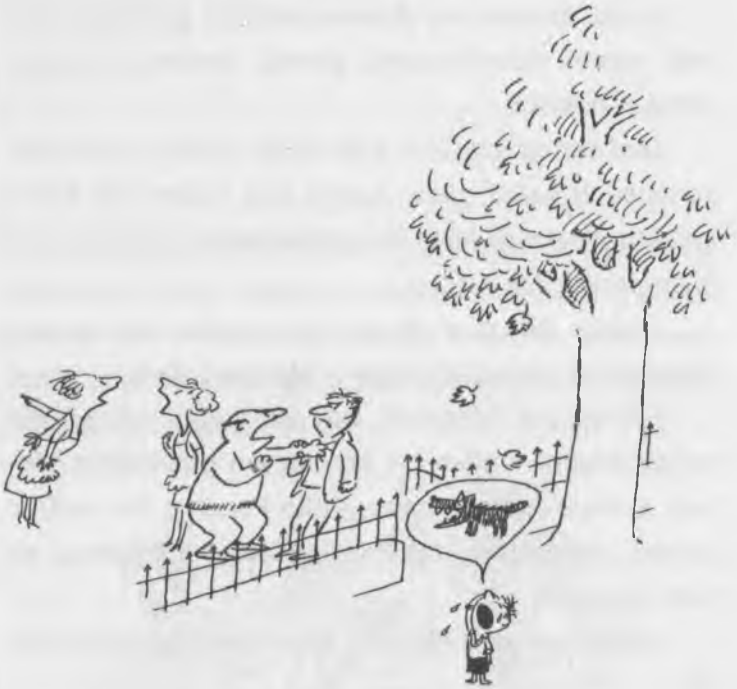

öptü. Bay Sivrikulak saçlarımı okşadı. Çok kıyaktı, bu da beni Ampul konusunda biraz avuttu.

Annem şaka yaptığını, radyonun bizi asla rahatsız etmediğini söyledi. Bayan Sivrikulak da hiç ağlama duymadığını söyledi. İşte bu beni çok şaşırttı doğrusu!

Sonra annem eve dönme vaktinin geldiğini söyledi, yemek hazırlayacaktı çünkü. Herkes el sıkıştı, evimize döndük.

Tam eve girmiştik ki kapı çaldı. Babam iç geçirdi, kanepeden kalktı, gidip kapıyı açtı. Gelen Bay Sivrikulak'tı, yüzünde koca bir gülümseme, elinde de çim biçme makinesi vardı.

"Bütün bu olup bitenlerden sonra asıl sorunu unuttuk! Al sana çim biçme makinesi," dedi.

Babam çok öfkelendi. Bay Sivrikulak'a kendi işine bakmasını, ondan bir şey isteyen olmadığını söyledi. Çimleri biçmek istese gidip kendine bir makine alırmış, zavallıların makinesine ihtiyacı yokmuş, ne yani, iyi valla!

Babamla Bay Sivrikulak bir süredir konuşmuyorlar.

Paskalya Tatili

Paskalya'yı çok severim; çok kıyak bir bayramdır. Okul tatil olur, yumurta şeklinde bir sürü çikolata yenir, herkes yolculuk eder. Biz Roma'ya gitmiyoruz ama, anneanneme gidiyoruz. Kendisi şehir dışında, bizden çok uzakta oturur.

Babam anneanneme pek gitmek istemiyordu galiba. Anneme evde dinlenmeyi yeğlediğini, yollarda

saatte 90 kilometreden hızlı gitmenin yasaklandığını, bunun hayır, hiç de hoş olmadığını, üç gün için değmeyeceğini söyledi.

Annem bana odama çıkıp oynamamı söyledi. Sonra bağırıp çağırdı ama ne dediğini tam olarak duyamadım. Tekrar salona indiğimde mutlu oldum, çünkü babam bizi anneanneme götürmeye karar vermişti.

Anneanneme gitmeye bayılırım ben; orada tavuklar vardır, tavşanlar, ördekler, ağaçlar vardır. Hem çok güzel şeyler yenir.

"Yol için bir şeyler hazırlayacağım," dedi annem.

Ama babam, hayır, katı yumurta, sandviç ve muz yemekten bıkıp usandığını, restoranda yiyeceğimizi söyledi.

Çok kıyak! Babam restoranları küçük kırmızı bir kitaptan seçer. Bir keresinde bana bu kitapta restoranların nasıl olduğunu küçük yıldızlar ve çatallarla anlattıklarını açıklamıştı.

Babamla asla yıldızlı olan yerlere gitmeyiz, çünkü babam midemiz zil çalmasın diye mekâna para ödeyecek halimiz olmadığı söyler. Ne demek istediğini bilmiyorum ama babam ne zaman bunu söylese çok güler. Üstelik çok sık söyler; çok gülünç bir şey olmalı. Babamın hoşuna gitsin diye ben de gülerim, babamı çok severim çünkü.

Ama kırmızı kitap her zaman işe yaramıyor doğ-

rusu, çok eski çünkü. Babam, annemle evlendiklerinde balayına çıkarlarken aldığını söyledi. O yüzden, genelde bir restoranın önünde durduğumuzda restoran yerinde değildir artık. Yerinde de bir kauçuk fabrikası olur, tıpkı son yaptığımız araba yolculuğunda olduğu gibi. Fabrikanın önünde açlıktan bayılıyorduk az kalsın, bu da orada çalışan herkesi çok güldürdü, bizi görmek için dışarı çıkanlar oldu.

Babam gülmüyordu ama, bir de üstüne lastiğimiz patlamıştı çünkü.

Sabah çok erkenden yola çıktık. Yola çıkmadan önce babam yola çıktığımızı ve belki kıyıya kadar ineceğimizi söylemek için Bay Sivrikulak'ın kapısını çaldı.

Nedendir bilmem ama, çizgili pijamalarıyla kapıyı açan Bay Sivrikulak'ın pek hoşuna gitmedi sanki bu. Yine de kibarlık etti, bize iyi yolculuklar diledi. "Yolunuz açık olsun!" dedi.

Yolda hiç kimse saatte 90 kilometre yapamıyordu zaten. O kadar çok araba vardı ki. Trafik hiç de hızlı ilerlemiyordu. Tatile çıkanların keyfi hiç de yerinde değil gibiydi.

"İyi bir başlangıç!" dedi babam.

"Kıyıya kadar inmek zor olacak," dedim.

"Ne kıyısı?" dedi annem.

"Pıtırcık, sus bakayım!" diye bağırdı babam.

Ağlamaya başladım. Annem babama bana bağır-

mamasını, trafik varsa benim kabahatim olmadığını söyledi. Babam da anneanneme gitme fikrinin kimden çıktığını sordu, ben de benden çıkmadığını, annemden çıktığını söyledim. Annem de bana, "Pıtırcık, sus bakayım!" diye bağırdı. Ben de ağlamaya başladım, çok değil ama çünkü anneanneme gittiğimiz için çok sevinçliydim.

"Bu kalabalıkta asıl restoranlarda yer bulamayacağız," dedi annem.

"Asıl önemlisi, yemek için erken saatte mola vermek," dedi babam. "Hesaplarıma göre öğle saatlerinde Karabağ'da olacağız. Orada ufak bir han varmış, yemekleri çok güzelmiş, Hüphüp tavsiye etti."

Bay Hüphüp babamın işyerinden arkadaşıdır, yemeyi çok sever, tıpkı benim arkadaşım Lüplüp gibi. Ama Bay Hüphüp bizim Lüplüp'ten daha sık restorana gider, bu yüzden bir sürü adres bilir.

Yolda arabalar hiç ilerlemiyordu. Babam bu gidişle öğle saatlerinde Karabağ'a varamayacağımızı söyledi. Anayoldan ayrılan küçük bir toprak yol gördü. Direksiyonu çevirip bu yola girdi.

"Küçük yolları kullanmayı bilmek gerek," diye açıkladı bize babam. "Kalabalıktan kaçmamızı sağlar, çoğu zaman da kestirmedir. Anayola daha ileriden çıkarız."

Babamın fikri harika bir fikir olmalıydı çünkü başka birçok araba bizi izledi. Ama biz birinciydik,

babam gurur duyuyordum doğrusu. Hem daha da iyisi, yol o kadar dardı ki kimse bizi sollayamıyordu.

Ama işin kötüsü yol bir engelin önünde son buldu. Engelin arkasında da otlar, bir de geviş getirip möööö'leyerek bize bakan inekler vardı!

Dönüş yapamayacağımız için bütün arabalar anayola kadar geri geri gitmek zorunda kaldı. Bu da çok uzun sürdü. Yolun kenarında kocaman bir ata binmiş bir çiftçi bize bakıp gülüyor, traktör yolun başındaki çıkmaz yol tabelasını söktüğünden beri üç yıldır aynı şeyin yaşandığını bağırıyordu.

Saat üçe çeyrek kala Karabağ'a geldik. Ama babam önemli değil, bu saatte restoranda hiçbir müşterinin olmayacağını, yer bulacağımızı söyledi.

Babam çok haklıydı, yer bulduk bulmasına. Ama restoran sahibi yiyecek bir şey kalmadığını söyledi.

"Gördün mü bak," dedi annem. "Yolluk bir şeyler hazırlasaydım..."

Annemle babam tartışmaya başladılar, ama sahibi bir şeyler ayarlamaya çalışacağını söyledi. Katı yumurta, sandviç ve muz yedik.

Yemekten sonra tekrar yola çıktık. Ama yavaş gitmek zorunda kaldık, araba ısınıyormuş çünkü. Motordan tuhaf sesler geliyordu. Akşam saat altıda anneanneme vardık.

Anneannem koşarak evden çıktı. Beni kucakladı, öptü, annemi öptü, babama elini uzattı. Çok kaygı-

landığını, bizi daha erken beklediğini söyledi. Annem yolların çok kalabalık olduğunu söyledi, anneannem de babama neden kestirme yoldan gelmediğini sordu.

Babam arabadan bavulları alacağını söyleyerek çıktı.

Anneannemin evi müthişti. Bakacak bir sürü şey vardı. Hemen kümese koşturdum.

"Pıtırcık, çabuk gel önce ellerini yıka. Bu çocuk beni öldürecek," dedi annem.

"Bırak da eğlensin benim tavşanım," dedi anneannem.

Anneannem benimle geldi. Sonra bu gece tavukların her yerde çikolatalı yumurtalar yumurtlayacaklarını, yarın onları bulacağımı söyledi. Ben büyüdüğümden beri bütün bunların palavra olduğunu biliyorum. Ama anneannemi hoşnut etmek için, peki, tamam, dedim.

Ama işin iyi tarafı, anneannem benim çabuk bulabilmem için yumurtaları hiç de iyi saklamıyor.

Sonra anneannem bana kafeslerindeki beyaz tavşanları gösterdi. Çok tatlıydı tavşanlar. Kırmızı gözleri vardı, tıpkı öğretmenden azar işitmiş Dalgacı'nınkiler gibi. Bir de sürekli titreyen burunları vardı, Gümüş bizi teneffüste güldürmek için bu numarayı yapar.

"Bana küçük bir tavşan verecek misin anneanne?" diye sordum.

"Ama küçük bir tavşan şehirde mutlu olmaz ki bir tanem," dedi anneannem.

Ben de tamam o zaman, küçük tavşan almayacağım, dedim. Çünkü yalan mı, küçük tavşanları çok severim ben, mutsuz olmalarını istemem.

Sonra akşam yemeği yedik, sebze vardı, et vardı, salata vardı. Yemekten sonra hemen yatmak istemedim. Ama çok yorgundum, uyumak için yukarı çıktım. Babam o sırada sigortaları tamir etmek için mahzene iniyordu, anneannem pek iyi çalışmadıklarını söylemiş de.

Sabah erkenden uyandım. Anneannemin evi sabahları çok güzel oluyordu. Horozlar ötüyor, ineklerin, köpeklerin sesi geliyordu. Annemle babamı uyandırmaya koştum. Ama babam gözlerini açmadan dedi ki:

"Pıtırcık, yalvarırım rahat bırak beni."

Babamın sesi bunu söylerken çok üzgün geliyordu, ben de onu rahat bıraktım.

Anneannem mutfağa girmişti bile. Beni öptü. Onun küçük tavşanı olduğumu söyledi. Koca bir fincan sütlü kahve verdi bana. Bol tereyağlı ekmek ve yumurta verdi.

Kahvaltımı bitirdikten sonra gerçek yumurtaları, çikolatalı olanları aramaya gideceğimi söyledim.

"Çabuk ol," dedi anneannem. "Ben de gidip annenle babanı uyandırayım."

Ben çabucak yedim. Anneannemin mutfağında kahvaltı o kadar güzel kokuyordu ki!

Sonracıma annemle babam anneannemin mutfağına indiler. Babamın üstünde sabahlığı vardı, saçları taranmamıştı.

"Çabuk ol. Biraz odun kesmen ve birkaç işin ucundan tutman gerekiyor," dedi anneannem.

"Burada bütün bunlarla ilgilenen bir adamınız olduğunu sanıyordum," dedi babam.

"Memoş mu?" diye sordu anneannem... "Elbette. Ama adamcağızı Paskalya tatilinde çalıştıracağımı

düşünmüyorsunuz herhalde! Ailesiyle birlikte dinleniyor."

"Zavallı adam," dedi babam, iç geçirerek.

Anneannem de dedi ki:

"Haydi hayatım, çikolatalı yumurtaları aramaya gidelim."

Dışarı çıktık, evin arkasında çimenlere bırakılmış yumurtaları gördüm.

"İyice ara bakalım, dün gece tavukların burada gıdakladıklarını duydum," dedi anneannem.

Onu hoşnut etmek için, hoşnut etmekten çok hoşlanırım, yumurtaları arıyormuş gibi yaptım. Sonra da "Ah! İşte buradalar!" diye bağırdım.

Anneannem beni kollarına aldı, öptü de öptü. Çok akıllı olduğumu, onun küçük erkeği, küçük tavşanı olduğumu söyledi. Sonra beni bıraktı. Yumurtaları toplayıp anneannemle birlikte eve döndüm. Onları anneme göstermek ve sonra yemek istiyordum.

Babam kümesin yanında elinde büyük bir testereyle odun kesiyordu. Üstünde sabahlığı, ayağında terlikleriyle çok gülünç görünüyordu doğrusu. İşine çok kaptırmış gibiydi, ben de onu rahatsız etmek istemedim.

Annem yumurtaların çok hoş olduğunu ama şimdi yersem iştahımın kesileceğini söyledi.

"Bırak çocuğu. Bunlardan bir zarar gelmez," dedi anneannem.

Anneanneme bayılıyorum.

Yumurtaların hemen hemen hepsini yedim. Hepsini değil ama, yorgun düştüm çünkü. Gidip evin önünde oturdum, midem bulanmaya başlamıştı.

Anneannem dışarı çıkıp yanıma geldi, dedi ki:

"Ne kadar uslusun Pıtırcık... Neden biraz oyun oynamıyorsun?... Böylece öğle yemeği için hazırladığım fırında tavuk için de çok acıkmış olursun."

Çok feci midem bulanmaya başladı. Sonra annem beni kollarına alıp salondaki kanepeye yatırdı.

Anneannem çok kaygılanmıştı. Anneme sık sık böyle rahatsızlıklar geçirip geçirmediğimi sordu, doktor çağırmak gerekir miydi acaba?

Babam içeri girdi:

"Benim için söylüyorsanız, biraz tentürdiyot ve birkaç yara bandı yeterli olacak; testerenizle yalnızca üç parmağımı kestim."

"Ah damat! Ah!" dedi anneannem gülerek. "Nasıl da sakarsın!"

"Bu arada evinizi aylarca ısıtmaya yetecek kadar odun kestim. Ama anlayamadığım bir şey var; bölge çok da soğuk değil sanırım, bütün o odunlarla ne yapacaksınız?"

"Bu havalara güven olmaz," dedi anneannem. "Üstelik Memoş'a yapacak daha az iş kalmış oluyor, çok yaşlandı zavallı."

Babam anneanneme baktı, giyineceğini söyleyip uzaklaştı.

Öğle yemeğinde, sofrada anneannem üzgündü çünkü annem fırında tavuk yememe izin vermedi.

"Tavuktan ne zarar gelir ki?" dedi anneannem.

Ama annem yalnızca sebze yemem konusunda ısrar etti. Ben de her zaman olduğu gibi annemin sözünü dinledim, zaten aç değildim ayrıca. Sanırım çikolatalı yumurtalar yüzünden.

Yemekten sonra annem hepimizin öğle uykusuna yatacağını, sonra kendimi iyi hissedeceğimi söyledi. Ben de tamam dedim. Babam iyi açılmayan bahçe kapısını tamir ederken gidip yattım.

Bir güzel uyudum. Uyandığımda kendimi çok iyi hissediyordum. Bahçeye çıkıp geri kalan yumurtaları bitirdim. Babam çimleri biçiyordu, alçak sesle bir şeyler söylüyordu galiba ama tam olarak duyamadım.

Anneannem beni görünce öptü, elimden tuttu, ikindi kahvaltısı için bir sürprizi olduğunu söyledi. Mutfağa girdik, kapıyı kapadı, öğlenden kalan fırında tavuktan verdi. Çok lezzetliydi!

Sonra bahçeye çıktık, babam oradaydı.

"Çimlerinizi de biçtim. Başka bir emriniz var mıydı?..."

"Dinlen biraz ama," dedi anneannem. "Sürekli hareket halindesin. Tatilin tadını çıkarmayı bilmek gerek, oğlum. Geldiğinden daha yorgun görünüyorsun. Geri kalan işleri yarın bitirirsin..."

"Ben de tam onu söyleyecektim, yarın burada olmayacağız... Bu akşam yola çıkmaya karar verdim; sonraki gün işyerinde olmalıyım, dönüş trafiğine kalmak istemiyorum."

Anneannem pek hoşnut kalmadı. Bu kadar az kalmak için onca yol tepilir miymiş canım? Daha beni doğru düzgün görememiş, gitmekten söz edildiğini duymak istemiyormuş.

"Üzgünüm valide hanım, gitmemiz gerek," dedi babam.

Şaka yapmıyordu.

Sonra annem gelip anneanneme gerçekten de bu akşam gitsek daha iyi olacağını söyledi. Anneannem de evet, tabii, kimsenin bu zavallı yaşlı kadınla kalmak istemediğini, herkese yük olduğunu bildiğini, kimsenin onu sevmediğini, ama çok da önemli olmadığını, yaşayacak birkaç yılı kalmış birine daha nazik davranılabileceğini söyledi...

"Hadi canım, siz hepimizi gömersiniz," dedi babam.

Bu da beni çok korkuttu. Ağlamaya başladım. Herkes beni yatıştırmaya çalıştı. Annem dedi ki, zaten anneannem kısa süre sonra bize kalmaya gelecekmiş. Anneannem de yemeği erken hazırlayacağını, babamın gitmeden önce yatak odasının tentelerini tamir etmesini söyledi.

Akşam yemeğini erken yedik. Babam bavulları bagaja koyarken anneannem bize yol için bir sepete katı yumurta, tavuklu sandviç ve muz koydu.

Sonra babam bizi çağırdı, anneannem gözyaşları içinde bana sarıldı, anneme sarıldı, babama elini uzattı, ama araba çalışmadı.

Babam direksiyona bir sürü yumruk attı ama işe yaramadı. Yakınlarda bir garaj var mı diye sordu. Anneannem de evet var, dedi. Yerini tarif etti. Köyün öbür tarafındaymış. Babam oraya gitmesi gerektiğini söyledi.

"Ben de seninle gelebilir miyim baba?" diye sordum.

Babam cevap vermedi. Annem şu anda babamı rahatsız etmemenin daha iyi olacağını, canının çok sıkkın olduğunu söyledi.

Uzun süre bekledik, sonra babamın çok kirli ayakkabıları olan, saman sapı çiğneyen bir amcayla geri döndüğünü gördük.

"Beyefendi garajı kapalı olduğu halde buraya kadar geldi," dedi babam.

"Yaa," dedi amca, arabanın motoruna baktı.

Sonra başını kaşıdı, ellerini cebine koydu, dedi ki:

"Yaa, tahmin ettiğim gibi."

"Hemen tamir edebilir misiniz?" diye sordu babam.

"Hayır beyefendi, bu parça elimde yok, dağıtımcıya sormam lazım. Onda var sanırım. Bu parçalar hiç kırılmaz aslında. İlk kez kırılmış olanını görüyorum."

"Yarın sabaha olur mu dersiniz?..."

"Paskalya tatilinde mi?... Şaka mı yapıyorsunuz? Haftaya salıdan önce bir şey yapamam, parçalar bu çarşamba ya da perşembe elime geçer. Hafta sonundan önce bitirmiş olurum. Yaa."

Sonra amca gitti.

Babam hiç keyifli değildi. Anneannem yarın öğleden sonra saat üçte bir tren olduğunu, komşusu Bay Karnabahar'ın bizi kamyonuyla gara seve seve bırakacağını söyledi.

Annem beni kenara çekti. Babama karşı çok nazik davranmamı, biraz sinirlerinin tepesinde olduğunu söyledi.

Ertesi sabah babamın kümesi temizlemeye ve aletlerin durduğu kulübeyi boyamaya zamanı oldu. Sabah erkenden kahvaltı ettik. Sonra Bay Karnabahar gelip bizi aldı. Kamyonda gitmek çok kıyaktı. Çok güzel kokmuyordu tabii ama Bay Karnabahar bize genelde çiftlik hayvanlarını gara taşıdığını söyledi.

Tren çok kalabalıktı, ama annem bir kompartımanda yer buldu, beni kucağına oturttu. Babam koridorda gitmek zorunda kaldı.

Akşam eve çok geç geldik. Çok sevinçliydik. Babam şanslıydı, önümüzdeki cumartesi arabasını almak için tekrar anneanneme gidecekti. Biraz daha dinlenmek iyi gelecek ona, çünkü dönüşte biraz yorgun görünüyordu.

Paskalya tatilim çok güzeldi ama; hepinize iyi tatiller dilerim.

İyi Paskalyalar!

Resimler Sempe

Anne ve Babanızın da Pıtırcık'ı!

Lüplüp, Gümüş, Toraman, Dalgacı, Karagöz ve elbette Küçük Pıtırcık'la bu kitaplarda tanıştınız. Neredeyse 30 yıl boyunca Pıtırcık ve arkadaşlarının birbirinden eğlenceli öykülerini severek okuduğunuz 8 Pıtırcık kitabı, yepyeni tasarımlarıyla sizleri bekliyor. Bir nesil, Goscinny'nin mizah yüklü anlatımı ve Sempé'nin çizimleriyle yetişti, bugün de onların çocukları bu serüvene ortak olmaya devam ediyor.

Bildiğiniz Pıtırcık
Bilinmeyen Öyküleriyle

Pıtırcık'ın yaratıcısı Goscinny'nin ölümünden sonra kızı tarafından yayımlanan yeni Pıtırcık öykülerini, PITIRCIK BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ adı altında iki cilt olarak okumuştunuz. Üçüncü cildini ise, daha rahat okuyabilmeniz için üç ayrı kitaba bolerek yayımladık. Şimdi, Goscinny'nin ailesiyle uzun süren görüşmelerin sonucunda, diğer iki cildi de bölüp tüm Bilinmeyen Öykülerini toplam 8 kitapta topluyoruz. Alıştığınız Pıtırcık kitapları biçiminde olacak bu seride hangi kitaplarda hangi Pıtırcık öykülerinin yer aldığını aşağıdaki listeden kontrol edebilirsiniz. Böylece, Pıtırcık'ın okumadığınız öykülerini rahatlıkla belirleyip, 16 kitaplık Pıtırcık serisinin eksik kitaplarını tamamlamak için doğruca kitapçıya koşabilirsiniz. Ne kıyak iş!

PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ

1. OKUL AÇILIYOR İçindekiler 1. Okul Açılıyor 2. Dalgacı'nın Doğum Günü
2. SİRKE GİDİYORUZ İçindekiler 1 Bay Sinekvurmaz Bizi Gözlüyor 2. Tonton Amca
3. ANNEM OKULA GİDİYOR İçindekiler 1. Yeni Komşular 2. Sınıf Birincisiyim
4. BABAMIN İŞYERİ İçindekiler 1. Babamın İşyeri 2. Tatile Çıkıyoruz
5. ÇIKOLATALI VE ÇİLEKLİ İçindekiler 1. Çikolatalı ve Çilekli 2. Büyükler Gibi
6. PITIRCIK'IN ARMAĞANLARI
7. PITIRCIK EĞLENİYOR
8. PITIRCIK MIZMIZLANIYOR

Goscinny ve Sempé'nin
Editions Denoël
tarafından yayımlanan kitapları

Küçük Pıtırcık

•

Pıtırcık Futbolcu

•

Pıtırcık Kampta

•

Pıtırcık Pazara Gidiyor

•

Pıtırcık Satranç Oynuyor

•

Pıtırcık Tatilde

•

Pıtırcık'a Bir Öpücük

•

Pıtırcık'ın Bisikleti

Goscinny ve Sempé'nin
IMAV éditions
tarafından yayımlanan kitapları

Pıtırcık Bilinmeyen Öyküleri

Goscinny ve Sempé

•

Yaşamöyküleri

&

Yapıtları

René Goscinny

Yaşamöyküsü

"14 Ağustos 1926'da doğdum ve hemen ardından büyümeye başladım. Ertesi gün, 15 Ağustos'tu ve hiç dışarı çıkmadık." Ailesi, tüm eğitimini Buenos Aires Fransız Koleji'nde tamamladığı Arjantin'e göç etti: "Sınıfta gerçek bir soytarıydım. Öte yandan, iyi bir öğrenci de olduğumdan, okuldan kovulmadım." Meslek yaşamına New York'ta başladı.

1950'li yılların başlarında Fransa'ya dönüşüyle birlikte, bir dizi efsanevi kahramana hayat verdi; Goscinny, Jean-Jacques Sempé ile birlikte *Pıtırcık*'ın maceralarını yarattı ve ünlü öğrencinin başarı kazanmasını sağlayan bir çocuk dili uydurdu. Ardından, Goscinny, Albert Uderzo ile *Asteriks*'i yarattı. Küçük Galyalının başarısı olağanüstü olacaktı. Yüz yedi dile ve lehçeye çevrilen *Asteriks*'in maceraları dünyanın en çok okunan eserleri arasında yer alır. Üretken yazar, aynı zamanda Moris'le birlikte *Red Kit*'i, Tabary ile *Iznogoud*'u, Gotlib ile *Dignodossierler*'i, vb. hazırlamıştır.

Pilote gazetesini idare ederken, çizgi romanı "9. Sanat" seviyesine yükselterek devrim yaratmıştır.

Sinemacı Goscinny ise Uderzo ve Dargaud ile Idéfix Stüdyoları'nı kurmuştur. Çizgi film tarihinin birkaç başyapı-

tını gerçekleştirmiştir: *Asteriks ve Kleopatra, Asteriks'in On İki İşi, Daisy Town* ve *Daltonların Baladı*. Ölümünden sonra, sinema eserlerinin tamamı için bir César ödülü almıştır.

René Goscinny, 5 Kasım 1977'de, 51 yaşında öldü. Hergé şöyle der: "Tenten, Asteriks'in önünde saygıyla eğilir." Kahramanları yaşamaya devam etmişlerdir ve kullandıkları ifadeler gündelik dilimize geçmiştir: "Gölgesinden daha hızlı silah çekmek", "kraldan çok kralcı olmak", "küçükken kafasını çarpmak", "sihirli bir formül bulmak", "bu Romalılar çılgın"...

Dâhi senarist Goscinny, bir yazar olarak yeteneğinin tüm boyutlarını, korkunç dolaplar çeviren muzip çocuk *Pıtırcık*'ın maceraları aracılığıyla sunmuştur. Bu da ona şu cümleyi söyletmiştir: "Bu kahramana karşı çok özel bir şefkat besliyorum."

René Goscinny

Yapıtları

Editions Hachette

Astérix, 26 cilt, Goscinny & Uderzo, (Dargaud 1961), 2009.

Editions Albert René

Astérix, 9 albüm, Uderzo (metinler ve desenler)
Goscinny & Uderzo çift imzasıyla, 1980.
Comment Obélix est tombé dans la marmite du druide quand il était petit, Goscinny & Uderzo, 1989.
Astérix et la rentrée gauloise,
Goscinny & Uderzo, 2004
Astérix et la surprise de César,
Goscinny & Uderzo'nun eserinden alınmış
çizgi filmden uyarlama, 1985.
Le coup du menhir, (idem), 1989.
Astérix et les Indiens, (idem), 1995.
Astérix et les Vikings, (idem), 2006.
Oumpah-Pah, 3 cilt, Goscinny & Uderzo,
(Le Lombard 1961), 1995.
Jehan Pistolet, 4 cilt, Goscinny & Uderzo,
(Lefrancq 1989), 1998.

Editions Lefrancq

Luc Junior, 2 cilt, Goscinny & Uderzo, 1989.
Benjamin et Benjamine, Les Naufragés de l'air,
Goscinny & Uderzo, 1991.

Editions Dupuis

Lucky Luke, 22 cilt, Morris & Goscinny, 1957.
Jerry Spring, La piste du grand nord,
Goscinny & Jijé, 1958, 1993.

Editions Lucky Comics

Lucky Luke, 19 cilt, Morris & Goscinny, 1968, 2000.

Editions Dargaud

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1969, 1998.

Les Dingodossiers, Goscinny & Gotlib, 3 cilt, 1967.

Editions Tabary

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1986 –

12 cilt, Tabary (metinler ve desenler)

Goscinny & Tabary çift imzasıyla.

Valentin le vagabond, Goscinny & Tabary, 1975.

Editions du Lombard

Modeste et Pompon, 3 cilt,

Franquin & Goscinny, 1958, 1996.

Chick Bill, La bonne mine de Dog Bill,

Tibet & Goscinny, 1959, 1981.

Spaghetti, 11 cilt, Goscinny & Attanasio, 1961, 1999.

Strapontin, 6 cilt, Goscinny & Berck, 1962, 1998.

Les Divagations de Monsieur Sait-Tout,

Goscinny & Martial, 1974.

Editions Denoël

Le Petit Nicolas, 5 cilt, Sempe & Goscinny, 1960, 2001.

La Potachologie, 2 cilt, Goscinny & Cabu, 1963.

Les Interludes, Goscinny, 1966.

Editions Vents d'Ouest

Les Archives Goscinny, 4 cilt, 1998.

Editions IMAV

Du Pantheon à Buenos Aires - Chroniques illustrées,

Goscinny, 2007.

Jean-Jacques Sempé

Yaşamöyküsü

"Çocukken, şamata tek eğlencemdi."

Sempé 17 Ağustos 1932'de Bordeaux'da dünyaya geldi. Eğitim hayatı iyi geçmedi, disiplinsizlik yüzünden Moderne Bordeaux Koleji'nden kovuldu, hayata atıldı: Bir şarap simsarının yanında her işe koşturdu, yaz kamplarında animatörlük yaptı, ofislerde ayak işlerine baktı...

On sekiz yaşında, gönüllü olarak askere gitti, oradan Paris'e uzandı. 1951'de ilk çizimini *Sud-Ouest*'e sattı. Goscinny ile karşılaşması, "gazete çizeri" olarak parıltılı bir meslek yaşamına yeni başladığı zamana rastlar. *Pıtırcık*'la birlikte, o zamandan beri hayal dünyamızı kaplayan haylaz çocuklardan oluşan unutulmaz bir portre galerisi oluşturdu. Küçük öğrencinin maceralarıyla eşzamanlı olarak, 1956'da *Paris Match*'da çalışmaya başladı ve birçok dergiye katkıda bulundu.

İlk desen albümü *Hiçbir Şey Basit Değildir* 1962 yılında basıldı. Bunu, kusurlarımıza ve dünyanın kusurlarına şefkatli bir ironiyle bakışını mükemmel biçimde ifade eden mizah başyapıtları olan otuz kadar daha albüm izledi.

Marcellin Caillou, Raoul Taburin ve *Monsieur Lambert*'in yaratıcısı olan Sempé'nin, gözlem yeteneğiyle birleşen müt-

hiş mizah anlayışı kırk yıldır en büyük Fransız çizerleri arasında yer almasını sağlamıştır.

Kendi albümlerinin dışında, Patrick Modiano'nun *Catherine Certitude*, ayrıca Patrick Süskind'in *L'histoire de Monsieur Sommer* adlı kitaplarına da çizerlik yapmıştır.

Sempé, çizimleri *New Yorker* gibi saygın dergilerin kapaklarında yer alan ender Fransız çizerlerden biridir; bugün hâlâ *Paris Match, Le Figaro Littéraire,* vs. yayınlarda her hafta okurları gülümsetmeye devam ediyor.

Pıtırcık'ın Bilinmeyen Öyküleri'ni büyük bir coşkuyla karşıladı. Bu olaya heyecanlanan Sempé, Pıtırcık'ın bu tatil sonrası dönüşüne şaşırdı, çok da eğlendi.

Jean-Jacques Sempé

Yapıtları

Editions Denoël

Rien n'est simple, 1962.
Tout se complique, 1963.
Sauve qui peut, 1964.
Monsieur Lambert, 1965.
La grande panique, 1966, 1994.
Saint-Tropez, 1968.
Information-consommation, 1968.
Marcellin Caillou, 1969, 1994.
Des hauts et des bas, 1970, 2003.
Face à face, 1972.
Bonjour, bonsoir, 1974.
L'ascension sociale de Monsieur Lambert, 1975.
Simple question d'équilibre, 1977, 1992.
Un léger décalage, 1977.
Les musiciens, 1979, 1996.
Comme par hasard, 1981.
De bon matin, 1983.
Vaguement compétitif, 1985.
Luxe, calme et volupté, 1987.
Par avion, 1989.
Vacances, 1990.
Insondables mystères, 1993.
Raoul Taburin, 1995.
Grands rêves, 1997.
Beau temps, 1999.
Multiples intentions, 2003.
Sentiments distingués, 2007.

Editions Denoël / Editions Martine Gossieaux
Sempé à New York, 2009

Editions Gallimard
Catherine Certitude, Sempé & Modiano, 1988.
L'histoire de Monsieur Sommer, Sempé & Süskind, 1991
Un peu de Paris, 2001.
Un peu de la France, 2005.